

ကောင်းသော စာပေ
စိစဉ်သူ - မောင်မေခ

အမြဲအသစ်

မစန္ဒာ

ဟန်သုဏော်၊ အညို

(ဝတ္ထုတို စုစည်းမှု)

အပြုံးများ နှင့် လူ

- ၁ -

ဒေါ်အေးသည် မိတ်ကပ်ရည်ပုလင်းထဲက မိတ်ကပ် အနည်းငယ်ကို ယူပြီး သူ၏ ပါးပြင်ပေါ်သို့ တင်ပြီးသည် နှင့် မျက်နှာပြင် အနံ့ကို တို့ ပတ်တစ်ခုဖြင့် ဆွဲလိုက်သည်။ ။ ထို့နောက် ဒေါ်အေးက သူ့မျက်နှာပြင် အခင်းအကျင်းကို ပိုမိုလှပသွားအောင် နှုတ်ခမ်းနီ၊ ပါးနီနှင့် မျက်ခုံး မွေးဆွဲတံတို့ ကို သူ့နေရာနှင့် သူ နေရာ ချပေးလိုက်သည်။ ။

သူ့အသက်က (၄၅)နှစ် ကျော် လာပြီး ဖြစ်သော်လည်း တစ်နေ့မှ မိတ်ကပ်လိမ်း မပျက်ခဲ့ပေ။ သူက ဝါဖန့်ဖန့် အသားအရေကို ပိုင်ဆိုင်ထားသူ ဖြစ်သဖြင့် လက်ရှိ အသက်ထက်ပင် နုသည် ဟု ဆိုရ ပေမည်။ သူ့အသက်အမှန် မသိသေးသူများက ဒေါ်အေး၏ အသက်အား (၃၅)ကျော် ကျော် အရွယ်လောက်သာ ရှိမည်ဟု ခန့်မှန်းကြပေ လိမ့်မည်။ ဒေါ်အေး၏ အရပ်အမောင်းက လေးပေ တစ်လက်မလောက် သာရှိသူမို့ အရပ်ပုသူဟု လည်း ဆိုရပေမည်။ အရပ်ပုသည့် အပြင် ခန္ဓာကိုယ်ကလည်း ပိန်ပိန်ပါးပါးပင်။ ထိုကဲ့သို့သော ခန္ဓာကိုယ် ဖွဲ့စည်းမှုတွေက ဒေါ်အေးကို အရွယ်တင်သူ အဖြစ် ဝိသေသပြုနိုင်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ။

ဒေါ်အေးက မှန်တစ်ချပ်နှင့် သူ့မျက်နှာ အခင်းအကျင်းကို ရှုထောင့် ပေါင်းစုံကနေ ကြည့်သည်။ ။ သူ့ကိုယ်သူ မယ်ကမ္ဘာတစ်ဦး ထက်ပင် အ

လှကြွယ်သူဟု စိတ်ထဲကနေ သတ်မှတ်ပြီးမှ သူ့လက်ထဲက မှန်ကို ချ
တော့သည်။ ။ ထို့နောက် သံသေတ္တာပေါ်တွင် တင်ထားသော ခပ်သန့်သန့်
အဝတ်တစ်စုံကို ကောက်ယူပြီး သူ့ခန္ဓာပေါ်သို့ ဆင်မြန်းလိုက်သည်။ ။ သူ
၏ စိတ်ကြိုက် ဖီးလိမ်းပြင်ဆင်ပြီးမှ အိမ်အပေါ်ထပ်ကနေ စိတ်အေးလ
က်အေးဖြင့် ဆင်းလာခဲ့သည်။ ။

အိမ်အောက်ထပ်ကို ရောက်သည် နှင့် အသက်(၇၀)ကျော် အရွယ်ရှိ
သူ၏ မိခင်ဖြစ်သူ ဒေါ်ဥနှင့် သမီးနှစ်ယောက်တို့ က သူ့ကို အသင့်စောင့်
နေကြသည်။ ။ သမီးနှစ်ယောက်ကလည်း အပြင်သွားရန်အတွက် အသင့်
ဖြစ်နေကြလေပြီ။ သမီးအကြီးဖြစ်သူက ပလတ်စတစ်ခြင်းကို ကိုင်ကာ
အပြင်သွားရန်အတွက် ဟန်ရေး ပြင်နေသည်။ ။ ထိုပလတ်စတစ်ခြင်းထဲ
တွင် ရေဘူး သုံးဘူး၊ စားစရာ ထမင်းချိုင့်နှစ်ချိုင့်နှင့် နေကြာစေ့ထုပ်၊ အ
ချဉ်ပေါင်းထုပ်၊ အားလူးကြော်၊ ပန်းသီး၊ လိမ္မော်သီး အစရှိသည့် သရေ
စာမျိုးစုံတို့ ကို သေသပ်စွာ ထည့်ထားသည်။ ။ ဒေါ်အေးက အပြင် ထွက်
ခါနီးမှ သူ့ခြေထောက်မှာ ဖိနပ်မပါဘဲ ခြေဗလာ ဖြစ်နေသည် ကို သတိရ
သွားသဖြင့် အိမ်အပေါ်ထပ်ကို နောက်တစ်ကြိမ် အမြန်ပြေး တက်ပြီး ဖိ
နပ် အသစ်လေးတစ်ရံကို ယူလာခဲ့သည်။ ။ အပြင်ထွက်ရန် အသင့်ဖြစ်
ပြီးမှ

"မိအေးရေ... မိအေး..."

အိမ်အပြင်ဘက် လမ်းအတွင်းကနေ သူ့နာမည်ကို ခေါ်သံကြောင့်
အပြင်ထွက်တော့မည့် ဒေါ်အေး၏ ခြေလှမ်းတို့ သည် ချက်ချင်းပင် နှေး
ကွေး တုံ့ဆိုင်းသွားရသည်။ ။ အသံပိုင်ရှင်ကို ဒေါ်အေး ကောင်းကောင်း မှ
တ်မိသည်။ ။

"မိအေးရေ... မိအေး..."

အသံပိုင်ရှင်က သူ့အိမ်ထဲကို ရောက်ခါနီးပြီဟု ဒေါ်အေး ယူဆလိုက်သဖြင့် ဒေါ်အေးသည် အိမ်တံခါးပေါက်၏ ဘေးတစ်ဖက်ရှိ တံခါးရွက်တစ်ရွက်ကို အကာအကွယ်ယူပြီး ပုန်းလိုက်သည်။ ။ သမီး အကြီးဖြစ်သူကို တံခါးရွက်ကြားကနေ ကိုင်ထားသော ပလတ်စတစ်ခြင်းအား တစ်နေရာကို ထားလိုက်ရန် လက်ဟန်ခြေဟန်ဖြင့် အသံတိတ် ညွှန်ကြားလိုက်သည်။ ။ အမေဖြစ်သူ၏ ဆိုလိုရင်းကို သမီးကြီးက နားလည်လိုက်သဖြင့် ချက်ချင်းပင် အစားအသောက်များ ထည့်ထားသော ပလတ်စတစ်ခြင်းကို တစ်နေရာသို့ ဝှက်လိုက်သည်။ ။ သမီးကြီးကို ညွှန်ကြားပြီးသည် နှင့် သမီးငယ်ကိုလည်း ခြေဟန်လက်ဟန်ဖြင့် ထပ်ပြီး ညွှန်ကြားသည်။ ။ သမီးငယ်ကလည်း အမေ ခိုင်းလိုက်သည့် အတိုင်းပင် အိမ်အပေါ်ထပ်ပြီး ပြေးတက်သွားပြီး ရှောင်နေလိုက်သည်။ ။ သမီးငယ် အိမ်အပေါ် ရောက်မှ ဒေါ်အေး စိတ်အေးရသည်။ ။

ဒေါ်ဥကလည်း သမီး၏ အမူအရာကို နားလည်လိုက်သည်။ ။ သူ့လည်ပင်းမှာ ဆွဲထားသော ပုတီးကို ဖြုတ်ပြီး ပုတီး စိပ်နေလိုက်သည်။ ။

"မိအေးရေ... မိအေး..."

နာမည်ခေါ်သံနှင့် အတူ အသက်ငါးဆယ်ကျော် အရွယ်လောက်ရှိ အမျိုးသမီး ဝတုတ်တုတ် တစ်ဦးသည် ဒေါ်အေး အိမ်အတွင်းသို့ ဝင်လာသည်။ ။

"ဟဲ့... ခင်မျိုးဆွေ။ ညည်းအမေ မိအေးရော... ။ ဘယ်သွားလဲ။ မနေ့ညနေက ငါ့ကို နေ့သွင်း ပေးမယ်ဆိုပြီး လာမသွင်းလို့ ဒီမနက် လာတောင်းတာ..."

"အမေမရှိဘူး အန်တီစိန်။ မြို့ထဲက သူဌေးအိမ်ကို အလုပ် သွားနေတယ်။ အန်တီစိန်ကို ပေးရမယ့် နေ့သွင်း ညနေကျရင် လာယူဖို့ လည်း

မှာ သွားတယ်။ ညနေ အမေပြန်လာမှ အန်တီစိန် လာယူ လှည့်ပါလား...
"

ခင်မျိုးဆွေ စကားကြောင့် အကြွေးရှင်၏ ခက်ထန်သော မျက်နှာ ပေးသည် ချက်ချင်းပင် ပြုံးရောင်သန်းသွားသည် ။ ရန်ထောင်လိုသော အသံကလည်း ချက်ချင်းပင် လေသံပျော့သွားသည် ။

"အေးပါအေ။ ညည်းအမေ အလုပ်ကနေ ပြန်လာမှ အန်တီ လာခဲ့ တော့မယ်နော်။ အန်တီက လမ်းကြုံလို့ ဝင်လာတာပါအေ။ ညည်းအမေ အလုပ်ကနေ ပြန်လာရင် အန်တီ လာသွားတယ်လို့ ပြော လိုက်နော် "

နဲ့သွင်း လာတောင်းသော အကြွေးရှင် အိမ်က ပြန်ထွက်သွားမှ တံ ခါးရွက်ကြားကနေ ဒေါ်အေး ထွက်လာသည် ။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကို တစ်ပတ်လှည့်ပြီး လုံချည်နှင့် အင်္ကျီတို့ မှာ ပေကျံနေသော ပိုးမျှင်နှင့် ဖုန်မှုန့်တို့ ကို ခါချရင်းဖြင့်

"သမီးကြီး။ လမ်းထိပ်ကို သွားပြီး မတင်စိန် အခြေအနေ ကို သွားကြည့်လိုက်ဦး။ သူ ပြန်သွားမှ အမေတို့ သွားလို့ ရမယ်။ သေချာ ကြည့်ခဲ့။ သူက မဌေးတို့ ကွမ်းယာဆိုင်မှာ လည်း ထိုင်နေ တတ်တယ်နော် "

သူ့စကား မဆုံးခင်မှာ ပင် သမီးကြီးက ခြေမြန်တော် စစ်သည် တစ်ဦးပမာ အမြန်ပြေးသည် ။ ဒေါ်အေး အသံကြားမှ သမီးငယ်က အိမ်ပေါ်ကနေ ဆင်းလာသည် ။

ဒေါ်အေးတို့ အိမ်က လမ်းသွယ်ထဲမှာ တည်ရှိသည် ။ အဝင် အထွက် ကို အိမ်ရှေ့က လမ်းကပဲ အဝင်အထွက် လုပ်ရသည် ။ လမ်းထိပ်ကနေ ဒေါ်အေးအိမ်အထိ လမ်းလျှောက်ပြီး ဝင်လာလျှင် အချိန် အားဖြင့် ဆယ် မိနစ် ခန့်လောက်တော့ ကြာသည် ။ လမ်းကလည်း သိပ်ပြီး မကျယ်လှပေ။ လူနှစ်ယောက်၊ သုံးယောက်လောက်သာ တိမ်းသာ ရှောင်သာရှိ

သော လမ်းကျဉ်းလေးပင်။ မိနစ်အနည်းငယ် ကြာသည် နှင့် သမီးကြီး က သတင်းပို့လာသည် ။

"အမေ။ လမ်းထိပ်မှာ အန်တီစိန် မရှိဘူး။ ပြန်သွားပြီ "

ဒေါ်အေးက မသေချာမည် ဆိုသဖြင့် သမီးငယ်ကိုလည်း နောက်တစ်ကြိမ် ရှေ့တော်ပြေး လွှတ်ပြန်သည် ။

"သမီးငယ် နွေးနွေး။ လမ်းထိပ်မှာ မတင်စိန် ရှိ၊ မရှိ သွား ကြည့်လို က်ဦး။ ရှိရင်တော့ အမေ့ကို လာပြော။ မရှိရင် တော့ အိမ်ကို ပြန်မလာနဲ့ တော့ လမ်းထိပ်ကနေစောင့်နေ။ နောက်ထပ် ငါးမိနစ် လောက်ကြာရင် အမေတို့ ထွက်လာခဲ့မယ် "

သမီးငယ် ထွက်သွားသည့် အချိန်ကို သူ့လက်မှာ ပတ်ထားသော နာ ရီလေးကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး ဒေါ်အေး အချိန်ကို မှတ်လိုက်သည် ။ ငါးမိနစ်ခန့်အထိ သမီးငယ် ပေါ်မလာတော့မှ ဒေါ်အေးသည် နံရံမှာ ချိတ်ထားသော သူ့လက်ကိုင်အိတ်ကို ယူပြီးမှ အမေနှင့် သမီးကြီးတို့ ကို ခေါ်ပြီး လမ်းထိပ်သို့ ထွက်လာခဲ့သည် ။

လမ်းထိပ်ကို ရောက်သည် နှင့် အသင့်ရှိနေသော အငှားကား တစ်စီး ကို သူ သွားလိုသောခရီးနှင့် ကျသင့်ငွေတို့ ကို ညှိနှိုင်းပြီး ငှားလိုက်သည် ။ အကြွေးရှင် ဒေါ်တင်စိန်သည် မဋ္ဌေး၏ ကွမ်းယာဆိုင် အတွင်းသို့ ဝင် ထိုင်လိုက်ရင်းဖြင့် ဒေါ်အေးတို့ မိသားစု အငှားကားပေါ် တက်သွားသည် ကို အဝေးကနေ လှမ်းမြင်လိုက်သည် နှင့်

"မိအေးရယ်... လုပ်ထားနှင့် ဦးပေါ့။ ညနေကျမှ ညည်းနဲ့ ငါ တစ်ပွဲ ကောင်းကောင်း တွေ့မယ် " ဟု ရာဇသံပေးလိုက်သည် ။ ထိုအသံကို ဒေါ်အေး ကြားလိုက်မိသော်လည်း မကြားချင်ယောင် ဆောင်လိုက်သည် ။ အငှားကားက စတင်ပြီး တာထွက်နေပြီမို့ ဒေါ်တင်စိန် ဘာမှ လုပ်မရ

သည် က ဒေါ်အေးအတွက် ကံကောင်းသွားသည် ဟု မှတ်ယူရမည်။ မဟုတ်လို့ ကတော့ ဒေါ်တင်စိန်၏ စကားသေနတ်သံကို ဒေါ်အေး လှလှပပ ခံရနိုင်သည် ။ ဒေါ်တင်စိန်က အကြွေးတောင်းရာမှာ နာမည်ကြီးသည် ။ သူ့ အကြွေးမရလျှင် ခါးအောက်ပိုင်း စကားလုံးမျိုးစုံဖြင့် စကားစစ်ထိုးတတ်သည် ။

အငှားကားပေါ်ရောက်မှ ဒေါ်အေးက သူသွားမည့် ခရီးစဉ်ကို အစီအစဉ် ဆွဲသည် ။ ရွှေတိဂုံဘုရားကို အရင်သွားမည်။ ရွှေတိဂုံ ဘုရားမှာ အမေ့ကို ပို့ပြီးမှ သမီးနှစ်ယောက်ကို ကန်တော်ကြီးနှင့် တိရစ္ဆာန် ဥယျာဉ်ကို သွားမည်ဟု သူ့စိတ်ထဲကနေ တွေးနေမိသည် ။

ဒေါ်အေးတို့ မိသားစု နေထိုင်သော နေရာက ရန်ကင်းမြို့နယ်၊ (၁၂) ရပ်ကွက်၊ ကံဘွဲဘူတာရုံလမ်းအတွင်းရှိ ရွှေတမာလမ်းသွယ်။ ထိုရပ်ကွက် ထိုလမ်းသွယ်သည် လူလတ်တန်းစားမျိုးစုံနှင့် အောက်ခြေ လူတန်းစားမျိုးစုံတို့ စံပျော်ရာ ရပ်ကွက်တစ်ခုလည်း ဖြစ်သည် ။ ထို့အပြင် ထိုနေရာသည် လမ်းပန်း ဆက်သွယ်ရေး ကောင်းမွန်ပြီး ကံဘွဲဘူတာရုံဈေးနှင့် ကံဘွဲဘူတာရုံတို့ လည်း တည်ရှိသဖြင့် အလွန်စည်းကားသော ရပ်ကွက်တစ်ခုလည်း ဖြစ်သည် ။

- ၂ -

ဒေါ်အေးတို့ မိသားစုကို တင်ဆောင်လာသော အငှားကားသည် ရွှေတိဂုံဘုရား အရှေ့ဘက်မုခ်ရှိ ဓာတ်လှေခါးရှိရာ အရပ်မှာ ခရီးစဉ်ကို အဆုံးသတ်သည် ။ မိသားစုလေးဦး ရွှေတိဂုံဘုရားကို ဖူးမျှော်ပြီးမှ လူစုခွဲရန် ပြင်သည် ။ ဒေါ်အေးသည် ပလတ်စတစ်ခြင်းထဲတွင် ထည့်လာသော

ထမင်းချိုင့် နှစ်ချိုင့်မှ တစ်ချိုင့်ကို အမေအား ပေးသည် ။ ပန်းသီး၊ လိမ္မော်သီး၊ ရေဘူးတစ်လုံးနှင့် သူ့လက်ကိုင် အိတ်ထဲကနေ ခြင်္သေ့နှစ်ကောင်တို့ ကို ထုတ်ပြီး အမေအား ပေးခဲ့သည် ။

ထို့နောက်မှ ဒေါ်အေးသည် သမီးနှစ်ယောက် လက်ဆွဲပြီး ကန်တော်ကြီးဘက်ကို ချီတက်လာခဲ့သည် ။ ကန်တော်ကြီးထဲမှာ စိတ်ကြိုက် အနားယူပြီးမှ ရန်ကုန်တိရစ္ဆာန်ဥယျာဉ်ဘက်သို့ ကူးခဲ့သည် ။ တစ်ဖန် ရန်ကုန်တိရစ္ဆာန်ဥယျာဉ် ပိတ်ချိန်ရောက်မှ အမေရှိရာ ရွှေတိဂုံ ဘုရားသို့ ပြန်ကူးခဲ့သည် ။ ရွှေတိဂုံဘုရားကို ရောက်လာသည် နှင့်

"အမေ။ နေ့သွင်းလာတောင်းတဲ့ အန်တီစိန် အိမ်ရောက် နေရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ သမီးတို့ အိမ်ပြန်ကြစို့လား အမေ " ဟု သမီးကြီးက အိမ်ပြန်ရန်အတွက် သတိပေးလာသည် ။

ထိုအခါ ဒေါ်အေးက သူ့ဘာသာ ပြုံးလိုက်သည် ။ သူ့အပြုံးကိုတော့ သမီးကြီး နားလည်နိုင်မည် မဟုတ်။

"ငါ့သမီးရယ် ဘုရားဖူးလာတုန်းကို စိတ်အေးအေး ထားစမ်းပါ။ ဘာဘာညာညာတွေ ခေါင်းထဲမထည့်နဲ့ ။ အမေ့ကိစ္စကို အမေ ကြည့်ရှင်းမယ်။ သမီးတို့ ဘာသာ ကလေးပီပီ ပျော်ပျော်သာ နေကြစမ်းပါအေ။ သမီးတို့ တစ်ခုပဲ အမေ့ကို လုပ်ပေးကြ။ တစ်နှစ် တစ်တန်းသာ စားမေးပွဲ အောင်ဖို့ ပဲ ကြိုးစားပေး "

အမေ့စကားကို ကြားသည် နှင့် သမီးကြီး ခင်မျိုးဆွေ ဘာမှ ဆက်ပြီး မပြောတော့ဘဲ နှုတ်ဆိတ် နေလိုက်သည် ။ တိရစ္ဆာန်ဥယျာဉ်မှာ အမေ ဝယ်ကျွေးခဲ့သော သရက်သီးစိမ်း အချဉ်ပေါင်း လက်ကျန်ကို ယူပြီး စားနေလိုက်သည် ။ သမီးငယ်ကတော့ ဘုရားကုန်းတော်ပေါ်သို့ သွားလာနေကြသော ဘုရားဖူး လူရောင်စုံတို့ ကို စိတ်ဝင်တစားနှင့် ကလေး ပီပီ

လိုက်ငေးနေမိသည်။ ။

ဒေါ်အေးသည် လက်မှ ပတ်ထားသော နာရီကို တစ်ချက်ကြည့် လိုက်မိသည်။ ။ နာရီလက်တံအတိုက ခုနစ်ဂဏန်းကို ညွှန်ပြနေလေပြီ။ သည် အချိန်ဆိုရင် သူတို့ အိမ်ရှေ့မှာ ဒေါ်တင်စိန်က ဒေါ်အေး အလာကို စောင့်မျှော်နေလောက်ပြီ။ အကြွေးမရသဖြင့် ခါးအောက်ပိုင်း စကားလုံးများ ၊ ရင့်သီးသော စကားလုံး အကြမ်းထည်တွေနှင့် ဟောပြောပွဲတစ်ပွဲ စာလောက် ပြောနေလောက်ပြီ။ သည် နေ့တစ်နေ့လုံး ပျော်ရွှင်အောင် နေထိုင်မည်ဟု ဒေါ်အေးက စိတ်ကူးထားသဖြင့် သူ့ခေါင်းထဲသို့ ဝင်လာသော အတွေးရိုင်းတို့ ကို ချက်ချင်းပဲ မောင်းထုတ်လိုက်သည်။ ။

ထိုနေ့က ရွှေတိဂုံဘုရား ပိတ်ချိန်ရောက်မှ သာ ဒေါ်အေးတို့ မိသားစု အိမ်ပြန်သည်။ ။ ထိုနေ့သည် သမီးနှစ်ယောက်၏ နွေရာသီ ကျောင်းပိတ်ရက် ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ထိုနေ့သည် ဒေါ်အေးအတွက် ပျော်ရွှင်စရာ ကောင်းသော နေ့တစ်နေ့အဖြစ် သူ့ဘဝတွင် မှတ်တမ်း တင်ခွင့်ရခဲ့သည်။ ။

- ၃ -

ဒေါ်အေးသည် နံနက် လေးနာရီထိုးသည် နှင့် ပုံမှန် အိပ်ရာ ထသည်။ ။ မျက်နှာသစ်၊ သွားတိုက်ပြီးသည် နှင့် ပထမဦးဆုံးအလုပ်က ဘုရားပန်းအိုး ရေလဲသည်။ ။ ဘုရားသောက်တော်ရေ ကပ်သည်။ ။ ဆီမီး နံ့သာတို့ ကို ထွန်းညှိပူဇော်ပြီးမှ ဘုရားဝတ်ပြုသည်။ ။ ဘုရား ဝတ်ပြုပြီး

မှ အိမ်မှုကိစ္စကို စတင်သည်။ ။ နံနက်စာနှင့် ညစာတို့ကို တစ်ခါတည်း ပေါင်းပြီး အပြီး ချက်ပြုတ်သည်။ ။ ထမင်း၊ ဟင်းကျက်သည် နှင့် အမေ ဆွမ်းတော် ကပ်လှူနိုင်ရန်အတွက် ဆွမ်းပွဲ ပြင်ဆင်ပေးသည်။ ။ အမေအတွက် စီစဉ်ပြီးမှ သမီးနှစ်ယောက် ကျောင်းမသွားမီ စားရန်၊ ကျောင်းသွားလျှင် ထည့်ယူမည့် ထမင်းချိုင့် တို့ကိုပါ ပြင်ဆင်ပေးရသည်။ ။

တစ်နေ့တာအတွက် အိမ်မှုကိစ္စများကို စီမံပြီးမှ ရေချိုးသည်။ ။ ထို့နောက် အလုပ်သွားရန်အတွက် ရောင်စုံ မိတ်ကပ် မျိုးစုံတို့ဖြင့် သူ့မျက်နှာ အခင်းအကျင်းကို အလှဆင်သည်။ ။ အလှဆင်ယင်ပြီးမှ သမီးများကို အိပ်ရာကနေ နှိုးပြီး နံနက်စာ ကျွေးသည်။ ။

သမီးများကို နံနက်စာ ကျွေးမွေးပြီး လက်မှာ ပတ်ထားသော နာရီကို ကြည့်လိုက်လျှင် ခုနစ်နာရီ။ နံနက် ခုနစ်နာရီထိုးသည် နှင့် ဒေါ်အေးသည် အမေနှင့် သမီးနှစ်ယောက်ကို မှာကြားစရာရှိသည်တို့ကို မှာကြားပြီး နံရံမှာ အသင့် ချိတ်ဆွဲထားသော လက်သုံးတော် လက်ကိုင်အိတ်ကို ယူကာ သူ၏ အလုပ်တည်ရှိရာ ရန်ကုန်မြို့တွင်း အနွဲ့ကို လိုင်းကားတစ်တန်း၊ ခြေကျင်တစ်ဖုံ၊ မြို့ပတ်ရထား ခေါက် ပြန်မျိုးစုံ စီးကာ အလုပ်သွားတော့သည်။ ။

ဒေါ်အေး လုပ်ကိုင်သည့် အလုပ်အကိုင်က အချိန်ပိုင်း အိမ်သန့်ရှင်းရေးနှင့် အဝတ်လျှော်သည့် အလုပ်ပင်။ သူ့အလုပ်က နေ့စဉ် နားရက်မရှိလောက်အောင်ပင် အလုပ်ကျပ်သည်။ ။ တစ်နေ့လျှင် အနည်းဆုံး သုံးအိမ်၊ လေးအိမ်ကူးပြီး အလုပ်လုပ်သည်။ ။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် ငါးအိမ်၊ ခြောက်အိမ်အထိ ကူးတတ်သည်။ ။

သည် ကနေ့က တနင်္ဂနွေနေ့ ရုံးပိတ်ရက်၊ အလုပ်ပိတ်ရက် ဖြစ်သဖြင့်

င့် သူ အ လုပ်သွားရမည့် အိမ်က ငါးအိမ်ရှိသည်။ သူ ပထမဦးဆုံး အလုပ်လုပ်မည့် အိမ်ကို လိုင်းကားစီးပြီး ချီတက်လာခဲ့သည်။ သူ့အလုပ်ရှင်က ရန်ကုန်မြို့လယ် ပန်းဆိုးတန်း အလယ်ဘလောက်ရှိ ကွန်ဒိုတိုက်ခန်းတစ်ခု၏ သုံးလွှာ၌ နေထိုင်ကြသည်။

ဒေါ်အေးသည် သူ နေထိုင်ရာ ရန်ကင်းကနေ မြောက်ဒဂုံ၊ ဆူးလေသို့ သွားသည့် ဘီအမ်ကားကို စီးပြီး မြို့ထဲသို့ လာခဲ့သည်။ ဘီအမ်ကားက လေယာဉ်ပျံထက် မြန်သည်။ ထိုကားများက အမောင်းကြမ်းသဖြင့် ကားပေါ်တွင် ဘုရားတပြီးသာ လိုက်လာခဲ့ရသည်။ ဆူးလေးဘုရားကားမှတ်တိုင်ရောက်မှ စိတ်အေးရသည်။ ဆူးလေဘုရားကားမှတ်တိုင်ကို ရောက်သည် နှင့် အမြန်သုတ်ခြေတင်ပြီး သူ အလုပ်လုပ်ရမည့် ပန်းဆိုးတန်းက ကွန်ဒိုကို အပြေးသွားသည်။ လူခေါ် ခေါင်းလောင်းသံကို နှိပ်လိုက်သည် နှင့် တံခါးမကြီးက ချက်ချင်း ပွင့်လာသည်။ အလုပ်ရှင် အမျိုးသမီးက ပြုံးရွှင်စွာ သူ့ကို ကြိုဆိုနေပြီ။

"အရင်တုန်းက အဝတ်လာလျှော်တဲ့ သူတွေဆို ချိန်းတဲ့ ရက်လည်း မလာ။ လာပြန်တော့လည်း သူတို့ လာချင်တဲ့ အချိန်မှ လာကြတယ်။ တို့မမအေးတို့ နဲ့ တော့ ကွာပ။ မမအေးတို့ ကတော့ ရက်မှန်၊ အချိန်မှန်ပဲ နော်။ အဲဒါကြောင့် ကျွန်မက မမအေးကို သဘောကျတာ..."

လိုလိုလားလား ရှိလှသော အလုပ်ရှင်၏ စကားကြောင့် ဒေါ်အေး ပျော်မိသည်။ "တို့ မမအေး" ဟူသော စကားလုံးက ဒေါ်အေးအတွက် အားဆေးတစ်ခွက်ပင်။ ဒေါ်အေးက အလုပ်ရှင် အမျိုးသမီးအား စကားတစ်ခွန်းမှ ပြန်မပြောဘဲ အပြုံးပန်းတစ်ပွင့်သာ ပွင့်ပြလိုက်သည်။

"မမအေး။ ခဏနားရင်း ကော်ဖီသောက်လိုက်ဦး။ ပြီးမှ လုပ်စရာရှိတာ လုပ်။ ကော်ဖီလည်း အသင့်ဖျော်ထားတယ်။ လျှော်ရမယ့် အဝတ်

တွေလည်း ခြင်းထဲမှ အဆင်သင့် ထည့်ထားတယ်။ ယူပြီး လျှော်လိုက်ရုံ
ပဲ "

ဧည့်ခန်းမှာ သူ့အတွက် ဖျော်ထားသော ကော်ဖီတစ်ခွက်
အမြန်မော့ပြီး သူ အလုပ် စတင်နိုင်ရန်အတွက် ရေချိုးခန်း ရှိရာဆီသို့
လာခဲ့သည်။ ။ ရေချိုးခန်းထဲတွင် အိမ်ကနေ သူ ဝတ်ဆင်လာသော အဝ
တ်အစားနှင့် လက်သုံးတော် လက်ကိုင်အိတ်ထဲမှာ ထည့်လာ အဝတ်အ
ဟောင်းတို့ ကို လဲလှယ်ပြီး ဝတ်ဆင်လိုက်သည်။ ။ အဝတ်လဲပြီး အလုပ်ရှ
င် ချပေးထားသော အဝတ်များကို ဆပ်ပြာမှုန့် သင့်သလို ထည့်ကာ ရေစိ
မ်ပြီး သီချင်း တကြော်ကြော်ဟစ်ကာ အဝတ်များကို မနားတမ်း လျှော်
တော့သည်။ ။ ရေချိုးခန်းထဲတွင် မက သူ အလုပ်လုပ်နေသည့် ကွန်ဒိုတ
စ်ခန်းလုံးပင် သူ့သီချင်း သီဆိုသံက လွှမ်းနေသည်။ ။ သူက ဂန္ထဝင် အဆို
တော်ကြီး မာမာအေး၏ သီချင်းများကို ကြိုက်နှစ်သက်သူမို့ မာမာအေး
သီချင်းအားလုံးကို တစ်ပုဒ်မကျန် အလွတ်ရသည်။ ။ အခုလည်း မာမာ
အေး၏ သီချင်းတစ်ပုဒ်ဖြစ်သည့် "မေ့အချစ်မြား" ကို ခံစားသက်ဝင်မှု
အပြည့်ဖြင့် သီဆိုနေသည်။ ။

" ဆံချည်စေ့မျှ မေ့မရလေဘူး မောင့်ချစ်ဦး xxx နေ့နေ့ညည ပြော
င်း xxx မိုးဆောင်းနွေ ကူး xxx ခြေဦးတည့်ရာ လိုက်လို့ သာ ရှာခဲ့
တယ် မောင်ရေ... " ဟု အစချီထားသည့် ထိုသီချင်းကို သူက အလုပ် ပြီး
ခါနီးမှ သာ အားရပါးရ သီဆိုတတ်သည်။ ။ ထိုသီချင်းသံ ဆုံးသည် နှင့်
သူ့အလုပ်က ပြီးစီးပြီ။ ထို့နောက် လျှော်ပြီးသား အဝတ်အထည်များ အဝ
တ်လျှော်စက်ထဲသို့ ထည့်ပြီး ရေခါလိုက်သည်။ ။ သူ အလုပ်လုပ်သည့် အိ
မ်တိုင်းနီးပါးက အဝတ်လျှော်စက်များ ရှိကြသည် မို့ အဝတ်ကို လက်နှင့်
ရေညှစ်စရာ မလိုအပ်သည် က သူ့အတွက် ကံကောင်းလှသည် ဟု ပြော
ရပေမည်။

အဝတ်များ ရေခါနေစဉ်တွင် အလုပ်ရှင် ကျေနပ်အောင် မီးဖိုဆောင် အတွင်းက ဆေးကြောစရာရှိသည့် အိုးခွက် ပန်းကန်တို့ ကို ကူပြီး ဆေးကြော ပေးသည်။ နောက်ထပ် အချိန်ရသေးလျှင်လည်း အိမ်သန့်ရှင်းရေး လုပ်၊ ကြမ်းတိုက်ပေးခဲ့သည့် အပြင် အိမ်မှာ အမြင်မတော်သည့် ပစ္စည်းပစ္စယများကိုလည်း ကူပြီး သိမ်းပေးလိုက်သေးသည်။ ထိုအပြင် ဘုရားပန်းအိုး ရေလဲ၊ ဘုရားကျောင်းဆောင် သန့်ရှင်းရေးပါ မကျန်၊ သူ လုပ်နိုင်သမျှကို ဒေါ်အေးက လုပ်ကိုင်ပေးခဲ့သည့် အတွက်လည်း သူ အလုပ်သွားလုပ်သည့် အိမ်ရှင်တိုင်းက သဘောကျကြသည်။

လုပ်စရာ အလုပ်များ ပြီးစီးသည် နှင့် ခြေ၊ လက်တို့ သန့်စင်ကာ အိမ်ကနေ ဝတ်လာခဲ့သော အဝတ်နှင့် အလုပ်လုပ်ရာမှာ ဝတ်ဆင်သော အဝတ်တို့ ကို လဲလှယ်ပြီး ဝတ်ဆင်လိုက်သည်။ ထို့နောက် လက်သုံးတော် လက်ကိုင်အိတ်ထဲတွင် ထည့်ယူခဲ့သော အိတ်ဆောင် မှန်ကိုထုတ်ကာ သူ့မျက်နှာ အခင်းအကျင်း၏ အလှတို့ ကို ကိုယ်တိုင် ပြန်လည်ရှုစားသည်။ တို့ ပတ်အသင့်ပါသော ခရင်ပတ်ဘူးကို ဖွင့်ကာ သူ့မျက်နှာတွင် လိုအပ်သည် ထင်သည့် နေရာတို့ ကို တို့ ပတ်နှင့် လိုက်ဆွဲသည်။ အလှဆင်ပြီးမှ အလုပ်ရှင် အမျိုးသမီးကို နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်ရန်အတွက် ဆိုင်းပြင်သည်။ အလုပ်ရှင်က လုပ်အားခ ရှင်းပေးရင်းဖြင့်

"မမအေး ကြည့်လိုက်ရင် သိပ်စိတ်ချမ်းသာတာပဲ။ အလုပ် ဘယ်လောက်လုပ်လုပ် လိမ်းထားတဲ့ မိတ်ကပ် မပျက်ဘူးနော် " ဟု ပြောသောအခါတွင် ဒေါ်အေးက သူ့မျက်နှာထက်က လိမ်းခြယ်ထားသော မိတ်ကပ်များ အကြောင်းကို အားပါးတရ ပြောတော့သည်။

"ဟုတ်တယ် သူဌေးကတော်ရဲ့ ။ ကျွန်မက ငယ်ငယ်ကတည်းက မိတ်ကပ်အပေါ်စား မလိမ်းတတ်ဘူး။ အစားကိုသာ ချွေစား ရင် စားမယ်

မိတ်ကပ်တော့ ချွေမလိမ်းတတ်ဘူး။ လိမ်းနေကျအတိုင်း လိမ်းထားမှ နေသာထိုင်သာရှိတာ သူဌေးကတော်ရဲ့ ။ ဒါကလည်း သေရာပါမယ့် ကျွန်မ ဝါသနာပေါ့ သူဌေးကတော်ရယ်... "

"ရော့ မမအေး။ ဒါက လုပ်အားခ။ ဒါက မုန့်ဖိုး "

အလုပ်ရှင် ကမ်းပေးသော လုပ်အားခ ဆင်တစ်ကောင်နှင့် မုန့်ဖိုး ပေးသော ခြင်္သေ့နှစ်ကောင်တို့ က ဒေါ်အေး လက်ကိုင်အိတ်ထဲကို ပျော်ရွှင်စွာ ခုန်ဆင်းသွားကြသည် ။

"နောက်တစ်ပတ်လည်း လာဖို့ မမေ့နဲ့ နော် မမအေး။ ကျွန်မကို ပစ်ထားနဲ့ ။ ကူညီပေးဦး "

"စိတ်ချ သူဌေးကတော်ရေ... ။ မလာမှာ မပူနဲ့ ။ မအေးကို ထမင်းကျွေးတဲ့ အလုပ်ပဲ။ မအေး လာမှာ ပေါ့... ။ မအေးတို့ သူဌေးကတော် မိသားစုလည်း ကျန်းမာပါစေ။ ချမ်းသာပါစေ။ စီးပွားဥစ္စာ များ လည်းတိုးတက်ပါစေ "

အလုပ်ရှင်ကို ဆုတောင်းပေးပြီးမှ သာ ဒေါ်အေးက ပြန်တတ်သည် ။ အလုပ်ရှင် အမျိုးသမီးလည်း ဒေါ်အေး ပြန်သွားသည် ကို သူ့ မြင်ကွင်းထဲကနေ ပျောက်ကွယ်သည် အထိ စောင့်ကြည့်ပြီး

"အစ်ကိုရေ... ။ မအေးက သိပ်ပြီး စကားကြွယ်တာပဲနော်။ အလုပ်အပေါ်မှာ လည်း စေတနာထားတယ် " ဟု အလုပ်ရှင်အမျိုးသမီးက ဧည့်ခန်းမှာ ထိုင်နေသော သူ့ခင်ပွန်းသည် အား ဒေါ်အေး၏ အကြောင်း ကို ချီးမွမ်း ထောပနာပြုသည် ။

ထိုကဲ့သို့ပင် ဒေါ်အေးသည် တစ်အိမ်တက် တစ်အိမ်ဆင်းနှင့် သည်ကနေ တစ်နေ့တာလုံး အိမ်ငါးအိမ်ကို လှည့်ပတ်ပြီး အဝတ်လျှော်သည် ။

အချိန်တွေက ကုန်လွန်းမှန်း မသိ ကုန်လွန်လာကာ သူ၏ အိမ်ပြန်ချိန်သို့ ပင် ရောက်မှန်းမသိ ရောက်ရှိ လာခဲ့သည်။ ။ နောက်ဆုံး အလုပ်လုပ်ခဲ့သည့် အိမ်ကထွက်တော့ ညနေ ငါးနာရီကျော်ကျော်သာ ရှိသေးသည် မို့ သူ့အတွက် အချိန်ရသေးသည်။ ။ ထို့ကြောင့် အိမ်မပြန်ခင် အိမ်တစ်အိမ်ကို ဝင်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ။

သည် တစ်ခါဝင်မည့် အိမ်က သမီးကြီးနှင့် သမီးငယ်တို့ ကို မေတ္တာဖြင့် အခမဲ့ စာသင်ပေးနေသော ကျောင်းဆရာမ ဒေါ်လှလှ၏ အိမ်ကိုဝင်ကာ လုပ်ပေးစရာ ရှိသည် တို့ ကို ကူညီပြီး လုပ်ကိုင်ပေးမည်ဟု စဉ်းစားမိသည် နှင့် ဆရာမ ဒေါ်လှလှတို့ အိမ်ကို ဒေါ်အေးအရောက်သွားသည်။ ။ ဆရာမ ဒေါ်လှလှနှင့် ဒေါ်အေးတို့ သည် ရပ်ကွက်ချင်းလည်း နီးသည်။ ။ ထို့ကြောင့် ဒေါ်အေးက အချိန်ရလျှင် ရသလို တစ်ရက်ခြား၊ နှစ်ရက်ခြား ဆိုသလို ဆရာမဒေါ်လှလှတို့ အိမ်ကို ဝင်ပြီး သူလုပ်ပေးနိုင်သည့် အိမ်မှု ကိစ္စတွေကို မညည်းမညူ လုပ်ကိုင် ပေးတတ်သည်။ ။ ဆရာမ ဒေါ်လှလှတို့ ကလည်း မိသားစုဝင် နည်းပါး သည်။ ။ တစ်အိမ်လုံးမှာ အသက်ရှစ်ဆယ်အရွယ်ရှိ မိခင်ကြီး ဒေါ်အုံးမေနှင့် ဆရာမ ဒေါ်လှလှတို့ သားအမိ နှစ်ယောက်ရှိသည်။ ။

ဒေါ်အေးသည် ဆရာမဒေါ်လှလှတို့ အိမ်ကို ရောက်လာသည် နှင့် ဧည့်ခန်းစားပွဲပေါ်တွင် တင်ထားသော သတင်းစာနှင့် ဂျာနယ်တို့ ကို အရင်ဆုံး ကောက်ကိုင်သည်။ ။ ဒေါ်အေးက စာဖတ်ဝါသနာ ပါသူဖြစ်သဖြင့် သူနှင့် လက်လှမ်းမီသမျှ စာမျိုးစုံတို့ ကို အားလပ်ချိန်တွင် ဖတ်လေ့ရှိသည်။ ။

"မအေးရောက်လာတာနဲ့ အတော်ပဲ။ ဒီနေ့ ခင်မျိုးဆွေ အကြောင်းကို ပြောချင်နေတာ..."

ဆရာမ ဒေါ်လှလှက ပြောလာသော အခါတွင် ဒေါ်အေးသည် ဖတ်လက်စ ဂျာနယ်ကို လက်ကနေ ခဏချထားလိုက်ပြီး ဆရာမဒေါ်လှလှ ပြောလာမည့် စကားသံတို့ ကို နားစွင့်နေမိသည်။ ။

"ခင်မျိုးဆွေအကြောင်းဆိုတာနဲ့ လန့်မသွားနဲ့ ဦး။ တခြားတော့ မဟုတ်ဘူး ။ ခင်မျိုးဆွေက ကိုးတန်း ဖြေပြီးပြီဆိုတော့ ဆယ်တန်းဆက်ပြီး ကျောင်းထားဖို့ ကိစ္စ မအေး ဘယ်လို စဉ်းစားထားလဲ "

ဆရာမ ဒေါ်လှလှ စကားကို ကြားလိုက်သည် နှင့် ဒေါ်အေး အသက်ရှူဖို့ ပင် မေ့လျော့သွားသည်။ ။ စိတ်ထဲကနေ သမီးဆယ်တန်း တက်ဖို့ အရေးကို ကြုံတွေး မထားခဲ့သဖြင့် ဆရာမဒေါ်လှလှ ပြောမှ သမီးကြီးအတွက် ကြိုတင် ပြင်ဆင်ထားရမည်ကို ဒေါ်အေး သတိရမိသည်။ ။

"ဆရာမရေ အပြစ်ပြောချင်လည်း ပြောတော့။ ခင်မျိုးဆွေ ဆယ်တန်းတက်ဖို့ အရေး တစ်ခါမှ ကို စဉ်းစား မထားရသေးဘူး ဆရာမရယ်... ။ ကျွန်မ ဘာလုပ်သင့်လဲ ဆိုတာသာ ပြောပါ။ ဆရာမ ပြောတဲ့ အတိုင်း မဖြစ်၊ ဖြစ်အောင်လုပ်မယ် ဆရာမရယ်..."

ဒေါ်အေး၏ အားကိုးတကြီး ပြောလာသော စကားကြောင့် ဆရာမ ဒေါ်လှလှ စဉ်းစား သွားရသည်။ ။ သူ၏ မျက်ဝန်းတစ်စုံမှ မျက်ဆံနက်လေးများ သည် ထောင့်ကပ်သွားကာ မိနစ် အနည်းငယ် ငြိမ်သက်နေသည် ကို ဒေါ်အေး သတိပြုမိသည်။ ။

"ခင်မျိုးဆွေက စာလည်း တော်တယ်။ မှတ်ဉာဏ်လည်း ကောင်းတယ်။ ဆယ်တန်းကို ဘော်ဒါကောင်းကောင်း မှာ သာ ထားနိုင်မယ်ဆိုရင် ဘာသာစုံ ဂုဏ်ထူးတောင် ထွက်နိုင်တယ်။ ဆယ်တန်းကို ဘာသာစုံ ဂုဏ်ထူးနဲ့ အောင်ခဲ့လို့ ဆေးမှတ်မီခွဲရင် မအေးအတွက် အထောက်အကူ ဖြစ်လိမ့်မယ်။ ဆေးကျောင်းတက်ရင်း ဆယ်တန်း ဂိုက်ပြန်လုပ်တာနဲ့ အ

လုပ်အကိုင်လည်း အဆင်ပြေမယ်။ သူ့ဝင်ငွေနဲ့ သူ ကျောင်းပြန်တက်လို့ လည်း ရမယ် မအေး "

"ထားမယ်ဆရာမ။ ငွေ ဘယ်လောက်ကုန်ကုန်။ ကျွန်မ လက်တွေ့ ကောင်းနေသရွေ့ ငွေရှာလို့ ရတယ်။ ငွေအတွက် မပူနဲ့ ဆရာမ။ ကောင်း မယ်ထင်တဲ့ ဘော်ဒါကိုသာ ဆရာမ စုံစမ်းပြီးပေးပါ ဆရာမ။ အဲဒီအပိုင်း တော့ ကျွန်မ မကျွမ်းကျင်လို့ ပါ "

"စိတ်ချ။ ကျွန်မ စိတ်တိုင်းကျတဲ့ ဘော်ဒါကို စုံစမ်းထား လိုက်မယ်။ မအေးရယ်... ကျွန်မက ဆယ်တန်းကို ဘာသာစုံ သင်မပေးနိုင်လို့ သာ။ သင်ပေးနိုင်ရင် သင်ပေးပါတယ် " ဟု ပြောပြီး ဆရာမဒေါ်လှလှက သူ့ အကြံပေးရသည် ကို အားနာသွားဟန်ရှိသည် ။

"ကျွန်မ နားလည်ပါတယ် ဆရာမရယ်။ ကျွန်မသမီးတွေကို ဒီအတန်းအထိရောက်အောင် ဆရာမ သင်ပေးနိုင်ခဲ့သမျှ သင်ခဲ့ပြီးပဲ။ သမီးနောင်ရေး စိတ်အေးရအောင် အကြံပေးတာပဲ ကျွန်မနားလည်ပါတယ်။ ကျေးဇူးလည်း တင်တယ်။ ဆရာမ ပြောတဲ့ အတိုင်းပဲ ခင်မျိုးဆွေကို ကျွန်မ လုပ်ပေးနိုင်တာ အားလုံး လုပ်ပေးမယ် ဆရာမ။ ဆရာမရယ်... စကားပြောလို့ တော့ ကောင်းတယ်။ ဘာလုပ်စရာရှိလဲ ပြော။ အချိန်လေး ရှိတုန်း ကျွန်မ လုပ်ပေးခဲ့မယ် "

ဒေါ်အေးက ဆရာမဒေါ်လှလှနှင့် စကားစ ဖြတ်ချလိုက်ပြီး ဆရာမ ဒေါ်လှလှတို့ အိမ်၏ အိမ်မှုကိစ္စတို့ ကို တစ်ခုမကျန် လုပ်ပေးခဲ့ပြီးမှ အိမ်ပြန်လာခဲ့သည် ။

အိမ်သို့ ပြန်လာစဉ် သူတို့ လမ်းထိပ်ရှိ ဆေးဆိုင်တစ်ဆိုင်တွင် ဝင်ပြီး အမေအတွက် ဝယ်စရာရှိသည့် ဆေးတို့ ကို ဒေါ်အေး ဝယ်ယူခဲ့သည် ။ အမေက သွေးတိုးရောဂါ၊ ဆီးချို သွေးချိုရောဂါနှင့် နှလုံးသွေးကြောကျ

ဦး ရောဂါတို့ ကို ပိုင်ဆိုင်ထားသူ ဖြစ်သဖြင့် အမေ့အသက်ကို ဆေးနှင့် ဆက်နေရသည်။ ။

ဒေါ်အေး အိမ်ထဲဝင်လိုက်သည် နှင့် နေ့သွင်း၊ နေ့ပြန်၊ မတ် တိုးပေးသော အကြွေးရှင် လေးဦးက အသင့် စောင့်ကြို နေကြသည်။ ။ သူတို့ အကြွေး မပေးမည်ဆိုသဖြင့် အားလုံးက မျက်နှာဖူးကြောများကို အသားကုန် တင်းထားကြသည်။ ။ အကြွေးရှင် လေးယောက်စလုံးကို ဒေါ်အေးက အချိန်မဆိုင်းဘဲ သူ၏ လက်ဆွဲတော် လက်ကိုင်အိတ်ထဲကနေ ဆင်တွေ၊ ခြင်္သေ့တွေ ထုတ်ကာ အသီးသီး ခွဲဝေပေးလိုက်သည်။ ။ ထိုကဲ့သို့ အကြွေးဆပ်နိုင်သော နေ့ရက်များ တွင် ဒေါ်အေးက အကြွေးရှင်များကို စကားလုံးများ ဖြင့် အသာစီး ယူတတ်သည်။ ။

"မအေးတို့ က အကြွေးယူပြီးရင်၊ ခေါင်းရှောင်တဲ့ မိန်းမ မဟုတ်ဘူး နော်။ ဘယ်တော့မှ မပေးဘဲ မနေဘူး။ လက်ထဲမှာ ပေးစရာ မရှိလို့ သာ မပေးတာ... ။ နောက်လည်း မအေး လိုအပ်တဲ့ အခါ လက်မနှေးကြေး နော် " ဟု ပြောပြီး ပေးစရာရှိသည် တို့ ကို ကြည်ကြည် ဖြူဖြူနှင့် ပေးလိုက်သည်။ ။

ထို့ကြောင့် ဒေါ်အေး အကြွေးယူလျှင် အကြွေးရှင်များက ယုံယုံကြည်ကြည် ပေးတတ်ကြသည်။ ။ ဒေါ်အေးကလည်း အချိန်တန်လျှင် သူ့လက်ထဲမှာ ပေးစရာရှိလျှင် ပြန်ဆပ်သည်။ ။ ပေးစရာ မရှိလျှင်တော့ တစ်နေရာမှာ ရှောင်တိမ်းနေတတ်ပြီး ညအိပ်ချိန်ရောက်မှ သာ အိမ်ပြန် လာလေ့ရှိသည်။ ။ ထိုကဲ့သို့ အကြွေးရှိပြီး မပေးဘဲ ရှောင်တိမ်းနေလျှင်တော့ အကြွေးရှင်တိုင်းက ဒေါ်အေးအား နာမည်တစ်ခုဖြင့် ကင်မွန်း တပ်ထားသည်။ ။ ထိုနာမည်က သူ့နာမည်အရင်း "မအေး" အစား "မပြေး"ဟူပင် ခေါ်ဝေါ်ကြတော့သည်။ ။

- ၄ -

သည် ကနေ့ည ဒေါ်အေး လုံးဝအိပ်မပျော်။ အိပ်ရာထဲတွင် ဟိုဘက် လှိမ့်လိုက် သည် ဘက် လှိမ့်လိုက်နှင့် လူးလှိမ့်နေမိသည် ။ ကြိုးစားပြီး အိပ်သော်လည်း လုံးဝအိပ်မပျော်။ ညနေက ဆရာမ ဒေါ်လှလှ ပြောခဲ့သည့် သမီးကြီး ခင်မျိုးဆွေ (၁၀)တန်း ဘော်ဒါထားမည့် အရေးကို တစ်ညလုံး တွေးနေမိသည် ။ သူ့ဘေးက သမီးနှစ်ယောက်နှင့် အမေကတော့ ပူပင်သောက ကင်းစွာ နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက် အိပ်ပျော် နေကြသည် ။ သူနှင့် အမေကြားမှာ အိပ်နေသော သမီးနှစ်ယောက်ကတော့ ပူပင်သောက ကင်းစွာ နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက် အိပ်ပျော်နေကြဆဲပင်။ သူနှင့် အမေကြားမှာ အိပ်ပျော်နေကြသော သမီးနှစ်ယောက်ကို ဒေါ်အေးက စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်နေမိသည် ။

"ဪ... ဘာလိုလိုနဲ့ ။ ငါ့သမီးကြီး ခင်မျိုးဆွေလည်း အရွယ်ရောက်လာ ပါရော့လား။ နောက်တစ်လ၊ နှစ်လနေရင် ဆယ်တန်း တက်ပြီ။ သမီးငယ် နွေးနွေးကလည်း နောက်နှစ်ဆို ငါးတန်း။ ငါ ကျန်းမာမှ ဖြစ်မယ်။ ငါ အလုပ်လုပ်နိုင်မှ ငါ့သမီးတွေ ကျောင်းထားနိုင်မယ်။ ငါ့သမီးတွေ ပညာတတ်မှ အလုပ်အကိုင် ကောင်းကောင်း ရမယ်။ ငါ နေကောင်းအောင် နေမှ ဖြစ်မယ် "

သူ့အတွေးထဲကနေ တစ်ယောက်တည်း ဥဒါန်းကျူးနေမိသည် ။

သမီးနှစ်ယောက်၏ အကြောင်း စဉ်းစားနေရာကနေ လွန်ခဲ့သော ခုနှစ်နှစ်လောက်က ခံတွင်းကင်ဆာ ရောဂါဖြင့် ဘဝပြောင်းသွားခဲ့သည့် ခင်ပွန်းသည် ကိုမြင့်ထွန်း အကြောင်းကိုလည်း အမှတ်မထင်

တွေးမိသွားသည် ။ ကိုမြင့်ထွန်း ကျန်းမာရေး မကောင်းစဉ်က မကြာခဏ ပြောကြားခဲ့သော စကားသံများက သူ့နားထဲမှာ အကြိမ်ကြိမ် ပဲ့တင်ထပ် နေသည် ။

"မအေးရေ ငါ့ကို ဆေးမကုနဲ့ တော့။ ငါ အသေခံသွားမယ်။ ငါ့ကို ဆေးကုလို့ ကုန်ကျမယ့် ပိုက်ဆံတွေကို ငါ့သမီးနှစ်ယောက်ရဲ့ ကျောင်းစရိတ် အတွက်ပဲ သုံးလိုက်ပါကွာ။ ငါ့ရောဂါကလည်း ဆေး ကုလို့ ပျောက်မှာ မှ မဟုတ်တော့တာ... ။ အခုတော့ ငါ့ကို ဆေးကုလို့ ရှိသမျှ ပစ္စည်းလည်း ကုန်ပြီ "

ထိုစကားမျိုးကို ခင်ပွန်းသည် ကိုမြင့်ထွန်းက ပြောတိုင်း

"စိတ်ချပါ ကိုမြင့်ထွန်းရယ်။ သမီးနှစ်ယောက်အတွက် မပူနဲ့ ။ အတန်းကုန်အောင် ကျောင်းထားပေးမှာ ပါ။ ငွေမရှိလည်း မပူနဲ့ ။ မအေးရှိတာပဲ။ မအေး ရှာဖွေကျွေးမှာ ပါ။ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် စိတ်ချမ်းသာအောင်နေပါ ကိုမြင့်ထွန်းရယ်... " ဟု နှစ်သိမ့်စကား ဆိုခဲ့ရသည့် အကြိမ်တွေကလည်း သူ့ဘဝမှာ မနည်းခဲ့ပေ။ ခင်ပွန်းသည် ကိုမြင့်ထွန်းအကြောင်း စဉ်းစားမိသည့် အခါတိုင်း ဒေါ်အေး မျက်ရည် ဝဲရသည် ။ ဝဲလာသည့် မျက်ရည်စများကို လက်ဖြင့်သုတ်ရင်း အတွေးများကို ခေါင်းထဲကနေ မောင်းထုတ်နိုင်အောင် ဒေါ်အေး အတော့်ကို ကြိုးစားနေရသည် ။

အချိန်အတော် ကြာလာသည့် တိုင် အိပ်မပျော်တော့သဖြင့် အိပ်ရာထဲကနေ ထလာခဲ့ပြီး မီးပူ မတိုက်ရသေးသည့် အမေနှင့် သမီးနှစ်ယောက်၏ အဝတ်အထည်များကို မီးပူတစ်လုံးနှင့် အိပ်မပျော်သည့် အချိန်တို့ကို ကုစားလိုက်သည် ။ ထိုညက နောက်တစ်နေ့ နံနက် သုံးနာရီကျော်မှသာ ဒေါ်အေး နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်ခဲ့ရသည် ။

- ၅ -

ဒေါ်အေးသည် အလုပ်ကနေ ပြန်လာသည် မှာ ခါတိုင်း ရက်များကဲ့သို့ သူ့မျက်နှာ ကြည်ကြည်လင်လင် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် မရှိလှ။ သူ့မျက်နှာက နေထိပန်းပမာ နွမ်းနယ်နေသည့် အပြင် အသက်ရှူသံကလည်း မီးတောင် ပေါက်ကွဲမှုထက်ပင် အသံကျယ်သည် ။ လမ်းသွား လမ်းလာများပင် ဒေါ်အေး၏ အသံရှူသံကို ကြားလိုက်ရသည် နှင့် ရှေ့ဆက်လှမ်းသော ခြေထောက်များ တုံ့ဆိုင်း သွားရသည် ။ ဒေါ်အေးက သူ့အပူနှင့် သူမို့ ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ခုလုံးကို မေ့ထားပုံရသည် ။ လမ်းသွား လမ်းလာ တစ်ဦးတလေမှ ကို သူ ဂရုမစိုက်နိုင်။

လမ်းလျှောက်လာသော ဒေါ်အေး၏ ခြေသံတို့ ကလည်း စည်းချက်မညီ သံစဉ်မမှန်။ ခြေသံပြင်းပြင်းဖြင့် အိမ်ထဲကို ဝင်လာသော သမီးဖြစ်သူအား ကြည့်ပြီး ဒေါ်ဥသည် ထိုင်နေရာကနေ သူ့အလိုလို ခေါင်းခါနေမိသည် ။

"ငါ့သမီးကို ကြည့်ရတာ ပူလောင်လိုက်တာအေ။ အပြင်မှာ ဘာဖြစ်လာတာလဲ။ ရန်ဖြစ်ပြန်လာတာလား။ ရန်ဖြစ်တာ မကောင်းပါဘူးအေ။ ငါ့သမီးရယ် ရန်တော့ မဖြစ်ပါနဲ့ အေ "

ဒေါ်ဥက သမီးဖြစ်သူအား လေသံအေးအေးဖြင့် ဆုံးမစကား ဆိုသည် ။ ဒေါ်အေးသည် အမေ့ကို ကြည့်ပြီး သက်ပြင်းတစ်ချက် ခပ်ပြင်းပြင်း

မူတ်ထုတ်လိုက်ပြီး သူ၏ လက်ဆွဲတော် လက်ကိုင်အိတ်အား အမေ့၏ ဘေးတွင် ဘုတ်ခနဲ ပစ်ချလိုက်သည် ။ အပြင်ကနေ အိမ်ပြန်လာသော် လည်း ဒေါ်အေး မထိုင်နိုင်။ သူ၏ ဆယ်ပေပတ်လည် အိမ်အတွင်းထဲမှာ ပင် ဦးတည်ရာမဲ့ လှည့်လည်ပြီး လျှောက်သွားနေရင်းဖြင့်

"အမေ့သမီး မအေး၊ ဒီအသက်အရွယ်အထိ ဘယ်သူနဲ့ ရန်ဖြစ်ခဲ့ဖူးလဲ ။ ကြုံလာမျှ လောကဓံ အဆိုး၊ အကောင်းကို အပြီးမပျက် ရင်ဆိုင်နိုင်တဲ့ မအေးပါ။ အခုဟာက အမေ့မြေးအကြီးမ ခင်မျိုးဆွေ လုပ်ပုံက မအေး ကို ပမာမခန့်၊ အလေးမထားတဲ့ ပုံစံ ချိုးလို့ စိတ်တို လာတာ... အမေ့ရေ့ " ဟု ဒေါ်အေးက သူ၏ လေသံကို မူလထက် အနည်းငယ်မြင့်ကာ ပြော လိုက်ပြီး သူ့ရင်ထဲက သောက ဖွင့်ဟသည် ။

"ခင်မျိုးဆွေ။ ခင်မျိုးဆွေ။ အိမ်ပြန်လာလို့ ကတော့ ဒင်းနဲ့ မအေး တစ်ပွဲတစ်လမ်း နွဲ့လိုက်ရသေးတာပေါ့ " ။

ဒေါ်အေးသည် ပြောပြောဆိုဆိုပင် အမေ့ဘေးတွင် အရပ်ကြိုးပြတ် ထိုင်ချလိုက်သည် ။ ဒေါ်အေးစကားကို အမေက နားမလည်။

"ညည်းကွယ်ရာမှာ ရည်းစားထားလို့ လား။ ဆယ့်ငါးနှစ်၊ ဆယ့်ခြောက်နှစ် အရွယ်ဆိုတာ ရင်ခုန် စိတ်လှုပ်ရှားတဲ့ အရွယ်။ အကြမ်းကိုင်လို့ ရတဲ့ အရွယ် မဟုတ်ဘူး နော်။ အကြမ်းကိုင်လိုက်မိလို့ အိမ်က နေထွက်ပြေးသွားရင် ရင်ကျိုးရချည်းရဲ့ " ။

"အမေကတော့ သူ ထင်ရာတွေ လျှောက်ပြောပြီ။ အခု အမေ့မြေးက ကျုပ်မသိအောင် အကြော်ဖိုမှာ နေ့စားနဲ့ အကြော်ထုပ်နေတယ် "

ဒေါ်အေးထံကနေ ထင်မှတ် မထားသော စကားသံကို ကြားရသဖြင့် အမေ အံ့အားသင့်မိသည် ။ အမေက မျက်တောင်တစ်ချက် မခတ်ဘဲ ဒေါ်အေး ဆက်ပြောမည့် စကားလုံးများကို နားစွင့်နေမိသည် ။

အမေ့စိတ်ထဲတွင် ခင်မျိုးဆွေက ဆယ်တန်းကျူရှင် မတက်မီ သူ့ကို စာသင်ပေးကျ ဆရာမဒေါ်လှလှထံသို့ သွားပြီး စာသင်နေသည် ဟု ထင်နေမိသည်။ ။

"အိမ်ပြန်လာလို့ ကတော့ မအေးအကြောင်း ကောင်းကောင်း သိစေရမယ်။ ညည်းက ငါ့ကို သာမန်အမေလို ထင်နေခဲ့တာကိုး။ ငါက ညည်းတို့ ညီအစ်မနှစ်ယောက်အတွက် ကမ္ဘာပေါ်မှာ ပြိုင်ဘက် ကင်းအမေ "

ဒေါ်အေး၏ စကားသံ မဆုံးမီအချိန်မှာ ပင် ခင်မျိုးဆွေက ကျောပိုးအိတ် တစ်လုံးကို လွယ်ပြီး အိမ်ထဲသို့ ဝင်လာသည်။ ။ အမေနှင့် အဘွားအနီးသို့ ရောက်လာသော ခင်မျိုးဆွေအား ဒေါ်အေးက ဒေါသ မျက်ဝန်းအကြည့်စူးစူးဖြင့် ကြည့်လိုက်သည်။ ။ သူ၏ အကြည့်တစ်ချက်က ခင်မျိုးဆွေအား ကြောက်ရွံ့သွားစေသည်။ ။ ခင်မျိုးဆွေ၏ စိတ်ထဲတွင် အပြစ်သားတစ်ဦးကဲ့သို့ ခံစားသွားရသဖြင့် အမေနှင့် မျက်လုံးချင်း ရင်မဆိုင်ရဲသဖြင့် ခေါင်းငုံ့ထားသည်။ ။

"ခင်မျိုးဆွေ။ ငါ့မျက်လုံးကို ရဲရဲကြည့်ပြီး ဖြေစမ်း။ ဘယ်က နေပြန်လာတာလဲ "

ဒေါ်အေး၏ လေပြင်းမုန်တိုင်းသံကြောင့် ခင်မျိုးဆွေစိတ်ထဲ ပိုပြီး ကြောက်မိသည်။ ။ ဒေါ်အေး၏ အသံက ပြတ်သားသည်။ ။ လေသံက ခက်ထန်သည်။ ။

"ဟို... ဟိုလေ... အလုပ်ကနေ ပြန်လာတာပါအမေ "

ခင်မျိုးဆွေက ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နှင့် သူ့အမေ၏ အမေးကို အမှန်အတိုင်း ဖြေသည်။ ။

"ဘာ... ။ အလုပ်ကနေ ပြန်လာတာ ဟုတ်လား။ ညည်းကို ဘယ်သူ

က အလုပ် လုပ်ခိုင်းနေလို့ တုန်း ပြောစမ်း "

"မ... မ... မခိုင်းပါဘူး။ အမေမှာ အကြွေးတွေ ဝိုင်းနေတာကို သမီး မကြည့်ရက်လို့ ပါ အမေ။ အမေအကြွေးတွေကို ကူဆပ်ပေးချင်လို့ ကျောင်းပိတ်နေတုန်း ခဏကို အ လုပ်သွားလုပ်မိတာပါ "

စကားစကို ခဏဖြတ်လိုက်ပြီး အမေဖြစ်သူ၏ အခြေအနေကို ခင်မျိုးဆွေ မဝံ့မရဲ တစ်ချက် ကြည့်လိုက်သည် ။ ပြီးမှ ကျောပိုးအိတ်ထဲ ကို လက်နှိုက်လိုက်ကာ တစ်ထောင်တန် ငွေလိပ်လေးကို ထုတ်၍ ပေး လိုက်သည် ။ ခင်မျိုးဆွေ ထုတ်ပေးသော တစ်ထောင်တန်ငွေလိပ်လေး ကို ကြည့်ပြီး ဒေါ်အေး အသားတွေ တဆတ်ဆတ် တုန်လာသည် ။ ချက် ချင်းပင် သူ၏ ဒေါသတို့ က ထကြွ သောင်းကျန်းလာသည် ။ ဒေါ်အေးသ ည် ခင်မျိုးဆွေ ကမ်းပေးသော တစ်ထောင်တန်ငွေလိပ်လေးကို ဆတ်ခ နဲ့ ဆွဲယူလိုက်သည် ။ ထိုတစ်ထောင်တန် ငွေလိပ်လေးနှင့် ပင် ခင်မျိုး ဆွေ မျက်နှာကို စိတ်ရှိလက်ရှိ အားကုန် ပစ်ပေါက်လိုက်သည် ။

"ကဲဟယ်... ကဲ... "

"ဒီငွေလေး မဖြစ်စလောက်ကို ငါက ဘာလုပ်ရမှာ လဲ " ဟု ပြောပြီး ဒေါ်အေးသည် သူ့အလိုလို ဝမ်းနည်းလာသဖြင့် ရှိုက်ကြီးတငင် ငိုချလိုက် မိသည် ။ သူ၏ ငိုသံက တစ်ကမ္ဘာလုံးသို့ပင် ပဲ့တင်ထပ် မြည် ဟည်းသွား သည် ။

"ဟီး... ဟီး... ဟီး... ဟီး... ။ ခင်မျိုးဆွေ။ ညည်းစိတ်ထဲမှာ အလုပ်လုပ် ပြီး ငွေရှာချင်တယ်ဆို ငါသေမှ ရှာ... "

"ဟီး... ဟီး... ဟီး... ဟီး... ။ ညည်းအရွယ်က ငွေရှာမယ့် အရွယ်လား ပြောစမ်း။ အတန်းပညာ သင်ရမယ့်အရွယ်မှာ အတန်းပညာကို ကြိုးစား ပြီး သင်ယူစမ်းပါ။ သမီးအရွယ်က ဘဝပညာ သင်ရမယ့်အရွယ် မဟုတ်

ပါဘူး သမီးရယ်။ အလုပ်လုပ်ဖို့ စိတ်မကူးပါနဲ့ ။ ငါ အသက်ရှင် နေသ
ရွှေ့ ညည်းတို့ ညီအစ်မနှစ်ယောက်ကို အတန်းပညာတွေကို ဆုံးခန်းတိုင်
အောင်သင်ပေးမယ့် အမေပါအေ... အဟင့်... ဟင့်... ဟင့်... "

"ခင်မျိုးဆွေရယ်... ။ ညည်းတို့ အပေါ်မှာ ထားတဲ့ ငါ့မျှော်လင့်ချက်၊
ငါ့အိပ်မက်တွေကို မဖျက်ဆီးပါနဲ့ အေ။ ငါ အသက်ရှင်နေတာ ငါ့အတွက်
မဟုတ်ဘူး ။ ညည်းတို့ ညီမနှစ်ယောက် အတွက်ပါဟဲ့.. "

ဒေါ်အေးက သူ့ရင်ဘတ်ကို ထု ထုပြီး သူ၏ ခံစားချက်တို့ ကို ဖွင့်ထု
တင်ပြသည် ။ အမေဖြစ်သူကို ကြည့်ပြီး ခင်မျိုးဆွေပါ ဝမ်းနည်း လာသည်
။ ထို့ကြောင့် အမေကို ဖက်ပြီး ခင်မျိုးဆွေလည်း ငိုမိပြန် သည် ။ ဒေါ်
အေးနှင့် ခင်မျိုးဆွေတို့ သားအမိနှစ်ဦး၏ မေတ္တာအင်္ဂါ ပြိုင်ပွဲကို
ကြည့်ပြီး ဒေါ်ဥလည်း စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေမိရှာသည် ။ သူ့မျက်ဝန်းမှ
စို့တက်လာသည့် မျက်ရည်စတို့ ကို လက်ဖြင့် သုတ်လိုက်သည် ။ ပြီးမှ
သူ့လည်ပင်းမှာ ဆွဲထားသည့် စိတ်ပုတီးကို ဖြုတ်ပြီး ပုတီး စိပ်ရန်အတွက်
အားထုတ် နေမိတော့သည် ။

ထိုအချိန်မှာ ပင် ဒေါ်အေး၏ သမီးငယ် နွေးနွေးလည်း ကျူရှင်ကနေ
အိမ်ပြန်လာသည် ။ သူလည်း ပဲ အမေနှင့် အစ်မတို့ နှစ်ဦး ဖက်ငိုနေကြ
သည့် မြင်ကွင်းကို မျက်တောင်တစ်ချက် မခတ်ဘဲ ငေးကြည့် နေမိသည်
။ သူလည်း အမေနှင့် အစ်မတို့ နည်းတူ သူ့အလိုလို ငိုပွဲဆင်နေ မိတော့
လေသည် ။

နံနက်လေးနာရီ ထိုးသည် နှင့် ဒေါ်အေးသည် ပုံမှန်အိပ်ရာ ထနေကျ ဖြစ်သော်လည်း သည် ကနေ့မှာ တော့ ငါးနာရီကျော်လာသည့် တိုင် အိပ် ရာကနေ သူ မထနိုင်သေးပေ။ မနေ့က ငိုထားခဲ့သည့် အရှိန်ကြောင့် လား မသိ၊ သူ၏ ခေါင်းတစ်ခုလုံး အုံ့ခဲ့ပြီး လေးလံနေသလို ခံစားနေရ သည် ။ အိပ်ရာထဲတွင် လှဲအိပ်နေရင်းဖြင့် သူ့ကိုယ်သူ အားပေးစကားများကို တစ်ယောက်တည်း အတွေး ကမ္ဘာထဲကနေ ပြော နေမိသည် ။

"မြန်မြန် အိပ်ရာကနေ ထနိုင်မှ ဖြစ်မယ် မိအေး။ အခု နင် နေမ ကောင်းဖြစ်လို့ မရဘူးနော်။ နင့်မှာ အကြွေးဟောင်း ဆပ်စရာ အမေ လ ညည်း ရှိတယ်။ အကြွေးသစ်ချဖို့ သမီးနှစ်ယောက်ရှိတယ်။ သူတို့ အတွက် နင်ကိုယ်တိုင် ကျန်းမာနေမှ ဖြစ်မယ် "

သူ့စိတ်ကို ကြိုးစားပြီး အားတင်းထားသော်လည်း ခန္ဓာကိုယ်က မ လိုက်နိုင်ရှာပေ။ ဒေါ်အေးသည် အိပ်နေရာကနေ ကြိုးစားပြီး မတ်တတ် ရပ်လိုက်သည် နှင့် မိုက်ခနဲဖြစ်ပြီး လဲကျသွားတော့မလို ဖြစ် သွားသည် ကို သမီးကြီးခင်မျိုးဆွေ မြင်လိုက်သည် နှင့်

"အမေ၊ အမေ... ဘာဖြစ်တာလဲ။ အမေ နေမကောင်းလို့ လား... " ဟု ဆိုကာ အိပ်ရာထဲကနေ အမြန်ပြေးထ လာပြီး အမေဖြစ်သူ လဲကျ မသွားအောင် သူ့အင်အားလေးနှင့် ထိန်းပေးလိုက်သည် ။ ခင်မျိုးဆွေ အော်လိုက်သည့် အသံကြောင့် သမီးငယ်နွေးနွေးနှင့် ဒေါ်ဥတို့ မြေးအဘွားသည် လည်း အိပ်နေရာကနေ အသီးသီး နိုးလာကြသည် ။

"အမေ။ ဖြည်းဖြည်းချင်း ထိုင်ချလိုက်နော် "

ခင်မျိုးဆွေက ပြောပြောဆိုဆို ထိန်းထားပေးသဖြင့် ဒေါ်အေးသည်

ခင်မျိုးဆွေ ပခုံးကိုဖက်ပြီး ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ တဖြည်းဖြည်း ထိုင်ချလိုက်သည်။ ။ ခန္ဓာကိုယ်က ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ရောက်နေသော်လည်း ခေါင်းမူးက မပြေ။ သူ့ခေါင်းတစ်ခုလုံးတွင် ဟိုနားက ကိုက်လိုက်၊ သည် နားက ကိုက်လိုက်နှင့် ပင်။ ထို့အပြင် သူ့ခေါင်းပေါ်သို့ ကမ္ဘာကြီး တင်ထားသလို လေးလံနေသလို ခံစားနေရသည်။ ။ ခေါင်းကိုက်က လျော့မသွားဘဲ ပိုပြီး ဆိုးလာသည်။ ။ နားထင်ကြော၊ နားကြောများ ပါ ကိုက်လာသလို ခံစားလာရသည်။ ။ ထို့ကြောင့် အိပ်ရာပေါ်သို့ ခန္ဓာကိုယ်လေး ဘေးစောင်းကာ လှဲချကာ ခဏလေး မျက်လုံးလေး စုံမှိတ်ကာ မှိန်းနေ လိုက်သည်။ ။

ထိုအချိန်တွင် ဒေါ်ဥသည် ဒေါ်အေးအနားကို ရောက် လာပြီး သမီးဖြစ်သူ၏ ခြေဖျားနှစ်ဖက်ကို စမ်းကြည့်သည်။ ။ ဒေါ်အေး၏ ခြေထောက် နှစ်ဖက်စလုံးက ရေခဲတုံးကဲ့သို့ အေးစက်နေသည် ကို ဒေါ်ဥက စမ်းမိလိုက်သည် နှင့်

"နွေးနွေးရေ... ။ လိမ်းဆေးဘူးလေး ယူခဲ့ ငါ့မြေး။ ညည်း အမေရဲ့ ခြေထောက်တွေက အေးနေတယ်။ ခြေအေးရင် ခေါင်းခဲတယ်။ ခြေထောက်နွေးမှ နေကောင်းမှာ ။ ဆေးလိမ်းပြီး နှိပ်ပေးရအောင် လိမ်းဆေးဘူးလေး မြန်မြန်ယူခဲ့ " ဟု ပြောသည် ။ အဘွား၏ စကားမဆုံးမီမှာ ပင် နွေးနွေးက လိမ်းဆေးဘူးကို ယူပြီး ဒေါ်အေး၏ အိပ်ရာအနားသို့ ပြေးလာသည်။ ။ ထို့နောက် နွေးနွေးက သူ့အမေ၏ ခြေထောက်နှစ်ဖက်ကို ဆေးလိမ်းပေးပြီး သမီးကြီး ခင်မျိုးဆွေကလည်း သူနားလည်သလို နှိပ်ပေးရှာသည်။ ။

မိနစ်အနည်းငယ် ကြာသောအခါတွင် ဒေါ်အေး၏ ခြေထောက် နှစ်ဖက်သည် နွေးလာသလို ခံစားလာရသဖြင့် ခေါင်းကိုက်ဝေဒနာသည် အနည်းငယ် သက်သာလာသလို ခံစားမိလာသည်။ ။ ထိုအခါမှ ဒေါ်အေးသည်

ခေါင်းထူလာနိုင်သည်။ ဒေါ်အေးသည် ခေါင်းထူလာ နိုင်သည် နှင့် ချက်ချင်းပင် အိပ်ရာကနေ ထရန် ကြိုးစားလိုက်သည် နှင့်

"မိအေးရယ်... နေထိုင်မကောင်း ဖြစ်နေရင်လည်း တစ်ရက်တလေ အလုပ်နားပါဦးလား..." ဟု ဒေါ်ဥက ဟန့်တားလိုက်သည်။ ဒေါ်အေးက အိပ်နေရာကနေ လူးလဲထလိုက်ပြီး

"မပူပါနဲ့ အမေရယ်။ မအေး နေကောင်းပါတယ်။ မနေ့က ရေချိုးတာ အချိန်ကြာသွားလို့ အအေးမိရုံလေးပါ" ဟု ပြောကာ သူ ဘာမှ မဖြစ်သလိုပင် ဟန့်ဆောင်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ဒေါ်အေးသည် အိပ်ရာကနေထပြီး သူ လုပ်နေကျ ဘုရားဝတ်ပြု၊ အိမ်မှုကိစ္စကြီး ငယ်တို့ ကို ပြုလုပ်ပြီး အ လုပ်သွားရန်အတွက် ပြင်ဆင်သည်။ အမေနှင့် သမီးနှစ်ယောက်ရှေ့တွင် နေကောင်းချင်ယောင် ဆောင်နေသော်လည်း ခန္ဓာကိုယ်ကတော့ ညာ၍ မရ။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး ညောင်းညာကိုက်ခဲ နေသည်ကတော့ ဒေါ်အေး သူ့ကိုယ်သူ ညာမရ။ ထို့ကြောင့် အမေနှင့် သမီး နှစ်ယောက် မမြင်ခင်လေးမှာ ပင် အသင့်ဆောင်ထားသော အကိုက်အခဲ ပျောက်ဆေးတစ်လုံးကို သူ့ပါးစပ်ထဲကို အမြန်ပစ်ထည့်ပြီး တုံ့တွေးဖြင့် မျိုချလိုက်ကာ အလုပ်လုပ်ရန်အတွက် အိမ်ကနေ ထွက်လာခဲ့သည်။

ဒေါ်အေးသည် နေမကောင်း ဖြစ်ချင်သည့် ကြားကနေ အားတင်းပြီး အလုပ်ကို လာခဲ့သော်လည်း ရေကိုင်လိုက်သည် နှင့် သူ၏ ခေါင်းကိုက်ဝေဒနာက ချက်ချင်း ခေါင်းထောင်လာသည်။ ခါတိုင်းနေ့ များကဲ့သို့လေး၊ ငါး၊ ခြောက်အိမ်ကို ကူးပြီး အဝတ်မလျှော် နိုင်တော့သဖြင့် အိမ်ကို အစောကြီး မပြန်ချင်ဘဲနှင့် ပင် ပြန်လာခဲ့ရရှာသည်။

အိမ်ရောက်မှ သူတို့ လမ်းထိပ်က အများ သုံးဖုန်းကနေ သည် ကနေ့ သူ နေမကောင်းသဖြင့် အလုပ် မလာနိုင်ကြောင်း၊ နောက်နေ့ အလုပ်ကို

ဆက် ဆက်လာမည် ဖြစ်ကြောင်းကို အကျိုးအကြောင်း ပြောပြပြီး ခွင့်ပ
နံရှာသည်။ ။ သူ နေ့စဉ် အလုပ်မလာလျှင် သူ့ကို အလုပ်ရှင်များက စောင့်
မျှော် နေကြမည် မဟုတ်လား...။

ဒေါ်အေးသည် အိမ်ပြန်ရောက်သည် နှင့် နေ့သွင်းပေးရမည့် အကြွေး
ရှင်တစ်ဦးနှင့် တွေ့သည်။ ။ သည် ကနေ့ သူ အဝတ်လျှော်၍
ရှားရှားပါးပါး ရခဲ့သည့် ငွေထဲကနေ ပေးစရာရှိသည့် နေ့သွင်းကို သွင်း
ပေးလိုက်သည်။ ။ နေ့သွင်းပေးပြီးသည် နှင့် ထိုအကြွေးရှင် ယူလာသည့်
ပါတိတ်လုံချည်များ ထံကို ဒေါ်အေး မျက်စိ ရောက်သွားသည်။ ။ ပါတိတ်
လုံချည်များ ၏ အရောင်အသွေးများက ဒေါ်အေး၏ စိတ်အာရုံကို ဖမ်း
စားနိုင်သည်။ ။

"မမချို။ ပါတိတ်လုံချည်တွေက ရောင်းဖို့ လား။ ရောင်းဖို့ ယူလာတာ
ဆို မအေး ယူဦးမယ်လေ "

ဒေါ်အေး စကားကြောင့် ပါတိတ်လုံချည်ရောင်းသည့် ဈေးသည် မ မျ
က်ခုံး လှုပ်သွားသည်။ ။ သူ့စိတ်ထဲတွင် အရင်အကြွေး မကျေဘဲ နောက်
အကြွေးကို ထပ်ပြီး မပေးချင် ဖြစ်နေသည် ကို ဒေါ်အေးက ရိပ်စားမိလို
က်သည်။ ။

"မမချိုရယ်...။ မအေးကို အကြွေးမပေးချင်လို့ လား...။ မမချိုဆီက
နေ ယူခဲ့တဲ့ အကြွေးမှန်သမျှ မဆပ်ဘဲနဲ့ ခေါင်းရှောင်ဖူး သလား...။ မ
အေးဆီကနေ ရစရာရှိတာတွေကို မမချို အကြွေးဆုံး ဖူးသလား... "

ဒေါ်အေး၏ မေးခွန်းကြောင့် ပါတိတ်လုံချည်သည် မမချို စကား ပြန်
မပြောနိုင်အောင် နှုတ်ဆိတ်သွားသည်။ ။ အကြွေးဆက်ပြီး မပေးလျှင်လ
ည်း ပေးပြီးသား အကြွေး မရမှာ ကိုလည်း တွေးပြီး ပူပန်မိသည်။ ။

"ပါလာတဲ့ သုံးထည်စလုံး ယူလိုက်မယ်။ နေ့သွင်းနဲ့ ပေးမယ်။ တစ်

နေ့ကို နေ့သွင်းနဲ့ ဘယ်လောက် သွင်းပေးရမလဲသာ ပြောတော့ မမချို
ရေ...။ အဆင်အားလုံး ကြိုက်တယ် "

"ကြိုက်လည်း ယူထားလိုက်တော့...။ ။ ဈေးက တစ်ကွင်းကို တစ်
သောင်းခွဲ။ တစ်နေ့တစ်ထောင်နဲ့ (၁၅)ရက် ရက်ပျက်မရှိ သွင်း ပေးရမ
ယ်...။ ပေးနိုင်ရင် ယူလိုက် "

ပါတိတ်လုံချည်များ ၏ ဈေးနှုန်းကို ဒေါ်အေးက သိလိုက်သည် နှင့်

"တစ်ကွင်း တစ်သောင်းခွဲကတော့ များ တယ်။ ဟိုနေ့က ဈေးထဲမှာ
တွေ့လို့ ဈေးမေးကြည့်တာ တစ်ကွင်းမှ တစ်သောင်းပဲ ရှိတယ်။ အခု
တော့ တစ်ထည်ကို တစ်သောင်းခွဲဆိုတော့ ဈေးနည်း နည်းများ များ နေ
တယ်။ နည်းနည်းပါးပါး လျှော့ပါဦး မမချိုရေ..."

ဒေါ်အေး အပြောကြောင့် ပါတိတ်လုံချည်သည် မျက်နှာ မှုန်ကုပ်သွား
သည် ။ စိတ်ထဲကနေ ဒေါ်အေးကို သိပ်ပြီး မကျေနပ်လှ။ ဒေါ်အေးလက်
ထဲက ပါတိတ်လုံချည်များကို ဆတ်ခနဲ ဆွဲယူလိုက်ပြီး

"ဒီပါတိတ်တွေက မှာ ထားတဲ့ လူရှိလို့ ယူလာတာ...။ ။ ဈေးများ တ
ယ် ထင်ရင်လည်း တစ်သောင်းနဲ့ ရတဲ့ ဆိုင်မှာ လက်ငင်းပေးပြီး ဝယ်လို
က်။ ပါတိတ်တွေက ကိုးရပ်ကွက်ထဲက အညာသူတစ်ယောက် မှာ လို့
ယူလာပေးတာ...။ ။ မအေး ယူချင်ရင် နောက်နေ့မှ ယူ " ဟု ဒေါ်ချိုက
လေသံမာမာဖြင့် ပြောလာသည် ။ ထိုအခါတွင် ဒေါ်အေးသည် ဒေါ်ချိုလ
က်ထဲက ပါတိတ်လုံချည်သုံးကွင်းကို ဆွဲယူလိုက်ပြီး သူ့အနားတွင် ထိုင်
နေသော သမီးငယ်၏ လက်ထဲကို ပါတိတ်လုံချည်များ
ထည့်ပေးလိုက်ပြီး

"သမီးငယ်။ ဒီပါတိတ်လုံချည်တွေကို ယူသွားပြီး သိမ်းထားလိုက်...
" ဟု ပြောရင်း၊ ဒေါ်အေးက ဒေါ်ချိုအား အပြုံးတစ်ပွင့် ပွင့်ပြလိုက်သည်

။ ဒေါ်အေး၏ သမီးအငယ်ကလည်း အလွန်အလိုက် သိသည် ။ အမေဖြစ်သူ၏ စကားမဆုံးသေးမှာ ပင် ပါတိတ်လုံးချည်သုံး ကွင်းကိုယူပြီး အိမ်အပေါ်ထပ်သို့ အပြေးလေး တက်သွားသည် ။ ဒေါ်အေးတို့ သားအမိ၏ လျင်မြန်ဖျတ်လတ်မှုကို ကြည့်ပြီး ဒေါ်ချို ပါးစပ် အဟောင်းသားဖြင့် အံ့အားသင့်မိသည် ။

"ဟုတ်ပါပြီ မအေးရယ်... ။ အကြွေးယူတော့ ပြုံးပြုံး။ အကြွေးလာတောင်းမှ မပုန်းနဲ့ နော်။ ဒီတစ်ခါ နေ့သွင်းမပေးနိုင်လို့ ပုန်းနေလို့ ကတော့ ညည်းနဲ့ ငါ အတွေ့ပဲ "

ဒေါ်ချိုက ရန်ထောင်သလို ပြောပြီး ဒေါ်အေး၏ အိမ်ထဲကနေ ခပ်မြန်မြန် ထွက်သွားသည် ။ စိတ်အလိုမကျ ဖြစ်ပြီး အိမ်ထဲကနေ ထွက်သွားသော ဒေါ်ချိုကို ကြည့်ပြီး ဒေါ်အေး တစ်ယောက်တည်း ပြုံးမိသည် ။ သူ့အပြုံးကို သူ တစ်ယောက်တည်းသာ နားလည်သည် ။

- ၇ -

ညနေ သုံးနာရီ ထိုးသည် နှင့် ဒေါ်အေးသည် အိမ်ထဲကနေ ထွက်လာခဲ့သည် ။ သည် ကနေ့ အလုပ်မသွားနိုင်သဖြင့် သူ့မှာ ဝင်ငွေ မရှိ။ ဝင်ငွေမရှိသဖြင့် ပေးစရာ ကျန်ရှိနေသေးသည့် အကြွေးတို့ ကိုလည်း သည် ကနေ့မှာ မပေးနိုင်သေးသဖြင့် အကြွေးရှင်များ နှင့် ထိပ်တိုက် မတွေ့ရအောင် တစ်နေရာကို ရှောင်ထွက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

ဒေါ်အေးသည် မိုးကောင်းဘုရား မှတ်တိုင်ဘက်ဆီသို့ ထွက်လာခဲ့သ

ည် ။ လမ်းကူးပြီး မိုးကောင်းဘုရားကို သွားပြီး ဖူးမည်ဟု စိတ်ထဲကနေ စိတ်ကူးမိသည် ။ ဒေါ်အေး မိုးကောင်းမှတ်တိုင် အနားသို့ ရောက်သော အခါတွင် မှတ်တိုင် အနီးအနားတွင် ထီအရောင်းသမား ကိုတိုးနှင့် တွေ့သည် ။ ထီအရောင်းသမား ကိုတိုးက သူနှင့် မလှမ်းမကမ်းနေရာကနေ ဒေါ်အေး ဖြတ်လျှောက်သွားသည် ကို မြင်လိုက်သည် နှင့်

"မမအေး... ။ ဒီလအတွက် ထီထိုးပါဦးဗျ။ မမအေးအတွက် သိန်းတစ်ထောင်၊ သိန်းငါးရာဆုတွေ ဒီမှာ ပေးနေပြီနော် "ဟု အသံ ပြုလာသည် ။ ဒေါ်အေးက ကိုတိုးအသံကြောင့် သူ့စိတ်ထဲတွင် ထီထိုးချင် စိတ်ပေါ်လာသည် ။ ထို့ကြောင့် ရှေ့ဆက်သွားမည့် သူ့ခြေလှမ်းများ နောက်ဆုတ်လာခဲ့ကာ ထီအရောင်းသမား ကိုတိုး၏ ထီတွန်းလှည်းဆီသို့ အရောက်လာခဲ့မိသည် ။

ဒေါ်အေးသည် ကိုတိုး၏ ထီတွန်းလှည်းနားကို ရောက်လာသည် နှင့် ထီတွန်းလှည်းပေါ် တင်ထားသော သတင်းဂျာနယ် တစ်စောင်ဆီသို့ မျက်စိ ရောက်သွားသည် ။ ဒေါ်အေးသည် သတင်းစာ၊ ဂျာနယ်မြင်လျှင် မဖတ်ဘဲ မနေနိုင်လောက်အောင်ပင် စာဖတ် ဝါသနာထုံသည် ။ ထီတွန်းလှည်းဘေးရှိ ထိုင်ခုံတွင် ထိုင်ကာ ဂျာနယ်ဖတ်ရင်း အချိန်ဖြုန်းလိုက်မည်ဟု ဒေါ်အေး စဉ်းစားမိသည် ။ ထီတွန်းလှည်းပေါ်က ဂျာနယ်ကို ဒေါ်အေး ကောက်ကိုင်လိုက်သည် ။

"မမအေး။ ဒီလအတွက် ထီမထိုးတော့ဘူးလားဗျ "

ထီအရောင်းသမားက ထီလက်မှတ် တစ်စောင်ထဲက ထီနံပါတ် ဂဏန်းများကို သူ၏ မှတ်စုစာအုပ်ထဲ ရေးမှတ်ရင်း ပြောလာသည် ။

"လစဉ် ထိုးနေကျအတိုင်း ငါးစောင်တွဲ တစ်အုပ်တော့ ထိုးမှာ ပေါ့ကိုတိုးရာ... ။ ဂျာနယ်လေးတော့ စိတ်ဖြောင့်ဖြောင့် ဖတ်ပါရစေဦး "

ဒေါ်အေးက ဂျာနယ်ဖတ်ရင်းဖြင့် ထီအရောင်းသမား ကိုတိုး၏ စကားကို ခွန်းတုံ့ပြန်လိုက်သည်။ သူ့ဆီက ငါးစောင်တွဲတစ်အုပ် ထိုးမည် ဆိုသော အသံကြားရမှ ကိုတိုးလည်း ထီထိုးရန် နောက်ထပ် မတိုက်တွန်းတော့...။

"ဟဲ့ ကိုတိုး။ ငါမှာ ထားတဲ့ အက္ခရာစုံ ကိုးစကိုးဆုံး ရတယ် မဟုတ်လား။ ရတယ်ဆိုရင် ဆယ်စောင်တွဲနှစ်အုပ်ပေး "

ထီထိုးရန် ရောက်လာသည့် အသံပိုင်ရှင် အမျိုးသမီးကို ဒေါ်အေးသည် ဂျာနယ်ထိုင်ဖတ်ရာကနေ တစ်ချက် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ထိုအမျိုးသမီးမှာ တခြားလူ မဟုတ်။ ဒေါ်အေးနှင့် ညီအစ်မ တစ်ဝမ်းကွဲတော်စပ်သည့် အမျိုးသမီး တစ်ဦးပင်။ သူ့အမည်က ဒေါ်ခင်လှ။ ဒေါ်ခင်လှက ဒေါ်အေးထက် အသက်ငါးနှစ်ကျော် ခြောက်နှစ်လောက် ငယ်သည်။ ဒေါ်အေးကသာ ဒေါ်ခင်လှအား သတိထားပြီး ကြည့်လိုက်မိသော်လည်း ဒေါ်ခင်လှကတော့ ဒေါ်အေးကို သတိထားပြီး မကြည့်မိဘဲ ကိုတိုးထုတ်ပေးမည့် ထီလက်မှတ်သာ စိတ်ဝင်စားနေသည်။

"ရော့ အစ်မ။ အစ်မမှာ ထားတဲ့ ထီလက်မှတ်ရတယ်။ အက္ခရာကတော့ အစုံပဲ "

ကိုတိုး ကမ်းပေးသော ထီလက်မှတ်ကို ဒေါ်ခင်လှ လှမ်းယူလိုက်မှ ထီလည်း ဘေးရှိ ထိုင်ခုံတွင် ဂျာနယ် ထိုင်ဖတ်နေသော ဒေါ်အေးကို သူမြင်သွားသည်။

"မအေးပါလား...။ မတွေ့တာ ကြာပြီနော်။ အခု ဘာတွေ လုပ်နေလဲ။ ငွေရေးကြေးရေးရော အဆင်ပြေရဲ့ လား...။ ငွေရေးကြေးရေး အဆင်မပြေရင် အိမ်ကို လာယူနော် "

ညီမဖြစ်သူ၏ စကားကြောင့် ဒေါ်အေး ပြုံးမိသည်။

"အဆင်ပြေပါတယ်အေ။ ညည်းအစ်မ မအေးအလုပ်ကတော့ ပုံမှန်လေးပေါ့ ငါ့ညီမရယ်... ။ ငွေရေးကြေးရေး အဆင် မပြေရင်တော့ လာမှာ ပေါ့အေ "

ဒေါ်အေးက လေသံအေးအေး အပြောချိုချိုဖြင့် ခွန်းတုံ့ပြန် လိုက်သည် ။

"ထီဖိုး ဘယ်လောက်လဲ ကိုတိုး "

"တစ်စောင်ကို သုံးရာ။ အစောင်နှစ်ဆယ်ဆိုတော့ ခြောက်ထောင်ပါ အစ်မ "

ဒေါ်ခင်လှက ထီဖိုး ကျသင့်ငွေပေးပြီး ထီးလှည်းအနားကနေ ထွက်သွားသည် နှင့်

"မမအေးနဲ့ အစ်မခင်လှတို့ က အမျိုးတွေဖြစ်ပြီး တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် အနေ မနီးသလိုပဲနော် " ကိုတိုးက စကားစလိုက်သည် ။

"အခုခေတ်က ငွေမရှိ၊ ရွှေ မရှိရင် ဘယ်သူမှ အမျိုး မတော်ချင်ကြတဲ့ ခေတ်လေ ကိုတိုးရဲ့ ။ မအေးတို့လို ငွေရေးကြေးရေး အဆင်မပြေ ဖြစ်နေတဲ့ သူကို ဘယ်သူက အမျိုးတော်ချင်မှာ လဲ။ လွန်ခဲ့တဲ့ (၁၀)နှစ်၊ (၁၅) နှစ်အချိန်တုန်းက အခြေအနေဆို မအေးကို အမျိုးတော်ချင်တဲ့ သူ သိပ်ပေါ့တယ်။ ဟိုတစ်ချိန်တုန်းက မအေးတို့ အခြေအနေကို ကိုတိုး သိတဲ့ အတိုင်းပဲလေ။ ရွှေမရှား ငွေမရှားကို။ အဖေနဲ့ ယောက်ျား ကင်ဆာဖြစ်လို့ ရှိသမျှ ရောင်းချပြီး ဆေးကုပေးလို့ ဒီအခြေအနေ ရောက်ရတာ... "

"ထားပါ။ အတိတ်ကအကြောင်းတွေ အတိတ်မှာ ပဲ ထားလိုက်တော့ ။ အဖေနဲ့ ယောက်ျားအသက်ကို စည်းစိမ်တွေနဲ့ အလဲအလှယ် လုပ်လိုက်ရလို့ လည်း နောင်တမရဘူး။ ကျေနပ်တယ်။ မအေးမှာ ဒီလက်နှစ်ဖက်

ကျန်းကျန်းမာမာ ရှိနေသရွေ့တော့ ထမင်းမငတ်အောင် လုပ်ကိုင် စားတတ်တယ်။ နေစရာအိမ်လေး အပိုင်ရှိသေးလို့ တော်သေးတယ်။ သူများ ဆီ အိမ်ငှား နေရရင်လည်း မလွယ်ဘူး "

"မင်းလည်း ကွမ်းဖြတ်တော့နော်။ ကွမ်းစားတာ မကောင်းဘူး။ ပိုက်ဆံလည်း ကုန်၊ ရောဂါလည်း ရသေးတယ်။ ရောဂါဖြစ်ရင် မိသားစုတွေ ဖရိုဖရဲ ဖြစ်တယ်။ ငါတို့ မိသားစုသာ ကြည့်။ ကွမ်းမဖြတ်နိုင်လို့ အခုလို အခြေအနေကို ရောက်ရတာ... "

"ဟုတ် မမအေး။ အခု ကွမ်းဖြတ်ဖို့ ကြိုးစားနေတယ်။ ကျွန်တော်ဆရာကလည်း ကွမ်းမဖြတ်ရင်၊ ဇာတ်ကား ခေါ်မရိုက်တော့ဘူးလို့ ပြောထားတယ်။ ဒီည သွားဆရာဝန်ဆီမှာ ပြဖို့ တုံကင် ယူထားတယ်။ သွားမှာ ကပ်နေတဲ့ ကွမ်းချေးတွေ ခြစ်ထုတ်ပစ်မှာ လေ... "

ကိုတိုးဆီက မထင်မှတ်သော စကားကြောင့် ဒေါ်အေး အထူး အံ့အားသင့်ရသည် ။ ကိုတိုးထံကနေ ဇာတ်ကား ရိုက်နေသည် ဆိုသည့် စကားကို ဒေါ်အေး အထူး စိတ်ဝင်စားမိသည် ။

"ရုပ်ရှင်၊ ဗီဒီယိုလောကမှာ အသက်သုံးဆယ်ကျော် ဇာတ်ပို့ ဇာတ်ရုံ ယောက်ျားလေးက ရှားတယ်ဗျ။ ကျွန်တော်က ငယ်ငယ် ကတည်းက သရုပ်ဆောင် သိပ်လုပ်ချင်ခဲ့တာ... ။ အခုမှ လုပ်ခွင့်ရ တော့မယ် "

"ဪ ဪ... ဒါကြောင့် ညနေတိုင်း ထီဆိုင်မဖွင့်တာကိုး "

"ဟုတ်တယ်။ ရှုတင်ရှိတဲ့ နေ့ဆို ထီဆိုင်မထွက်တော့ဘူးလေ"

"ရော့ ဒီငါးစောင်တွဲ တစ်တွဲယူမယ်။ ထီဖိုးကတော့ နောက်နေ့ ညနေမှ ယူ။ ဒီနေ့ ခေါင်းကိုက်နေလို့ အလုပ်မသွားနိုင်လို့ ဝင်ငွေ မရှိဘူး။ နောက်နေ့ အလုပ်ကအပြန် ဝင်ပေးမယ် "

ဒေါ်အေးက ထိုင်နေရာကနေ မတ်တတ်ရပ်လိုက်ပြီး ကိုတိုး၏ ထိလှည်းကနေ သူ့စိတ်ကြိုက် ထိလက်မှတ်ကို ရွေးလိုက်ပြီး ကိုတိုးအား ပေးလိုက်သည်။ ။ ကိုတိုးလည်း ဒေါ်အေးယူသော ထိဂဏန်းကို သူ့မှတ်တမ်းစာအုပ်ထဲတွင် မှတ်တမ်း တင်လိုက်သည်။ ။ ထိုအချိန်တွင် လမ်းတစ်ဖက်ကနေ ဒေါ်အေးတို့ ရှိရာ လမ်းဘက်ခြမ်းသို့ အမျိုးသမီးတစ်ဦး လမ်းဖြတ်ကူးလာသည် ကို အမှတ်မထင် တွေ့လိုက်ရသည် နှင့် ဒေါ်အေးသည် ထိုင်ခုံပေါ် တင်ထားသော ဂျာနယ်ကိုယူပြီး သူ့မျက်နှာကို မမြင်ရအောင် ကွယ်လိုက်သည်။ ။ ချက်ချင်းပင် ဒေါ်အေးသည် ဂျာနယ်ကို သဲကြီးမဲကြီး ဖတ်နေသလို ဟန်ဆောင်လိုက်သည်။ ။ လမ်းကူးလာသော အမျိုးသမီးနှင့် ဒေါ်အေးတို့ ၏ အခြေအနေကို ကိုတိုးက ရိပ်စားမိသဖြင့် သူ့တစ်ယောက်တည်း သဘောကျစွာ ပြုံးနေမိတော့လေသည်။ ။

- ၈ -

"မအေး။ ကျွန်မ ပြောတာရော ကြားလိုက်ရဲ့ လား..."

ဆရာမဒေါ်လှလှ၏ အသံကို ကြားရတော့မှ ဒေါ်အေး သတိ ပြန်ဝင်လာသည်။ ။ ဒေါ်အေး၏ စိတ်ထဲတွင် တစ်စုံတစ်ခုကို စဉ်းစားမိနေသဖြင့် ဆရာမနှင့် စကားလမ်းစ ပြတ်သွားသည်။ ။

"ကျောင်းစရိတ်က ဆယ်တန်းတစ်နှစ်လုံး နေစရိတ်၊ စားစရိတ် ငြိမ်း တစ်နှစ်လုံးမှ သိန်း(၃၀)ဆိုတာက များ တော့ မများ ဘူး။ တစ်လပျမ်းမျှ သုံးသိန်းပဲ ကျတာပါ။ အစိုးရကျောင်းထားပြီး အပြင်မှာ ကျူရှင်

ရော၊ ဂိုက်ရော ထားရင်လည်း အဲဒီလောက်ကုန်တာပဲ။ မအေး စဉ်းစား ပေါ့"

ဆရာမဒေါ်လှလှက ဒေါ်အေး နားလည်အောင် နောက်ထပ် တစ်ကြိမ်ရှင်းပြသည်။ ။

"ရတယ်ဆရာမ။ ဆရာမ စုံစမ်းပေးတဲ့ ပုဂ္ဂလိကကျောင်းမှာ ပဲ ထားလိုက်မယ်။ ငွေအတွက် မပူနဲ့ ဆရာမ။ ကျွန်မအကုန်အကျခံပြီး ထားတယ်။ သမီးတွေ ကောင်းစားဖို့ အတွက်ပဲ ကျွန်မ လုပ်ပေးနိုင်တယ်။ ကျောင်းစပြီး ပို့လိုက်တာနဲ့ ငွေက ဘယ်လောက်သွင်းရမှာ တဲ့ လဲ "

"ပထမအရစ်ကို (၁၅)သိန်းသွင်းရမယ်။ ကျန်တဲ့ တစ်ရစ်ကတော့ နောက်ခြောက်လလောက်နေမှ သွင်းရမယ် "

"ရတယ် ဆရာမ၊ ဖြစ်တယ်။ ငွေအတွက် မပူနဲ့ ။ ကျွန်မကို သုံး၊ လေး၊ ရက်ပဲစောင့် မဖြစ်ဖြစ်အောင် ရှာပေးမယ်။ အမေ့ကျန်းမာရေးအတွက် ချန်ထားတဲ့ ငါးမူးသား လက်စွပ်တစ်ကွင်းတော့ ကျန်ပါသေးတယ် ဆရာမရယ်... ။ အဲဒီလက်စွပ်ကတော့ ထိလို့ တော့ မရဘူး။ အမေ့ကျန်းမာရေးအတွက် ငွေလိုရင် လွယ်အောင်လို့ ချန်ထားတာ။ ဘယ်နည်းနဲ့ ဖြစ်ဖြစ် ငွေ (၁၅)သိန်းလောက်များ မအေး ရှာနိုင်ဖွေနိုင်ပါတယ် ဆရာမရယ်... "

အားမာန်အပြည့်ဖြင့် ပြောလာသော ဒေါ်အေးကိုကြည့်ပြီး ဆရာမ ဒေါ်လှလှစိတ်ထဲတွင် မိခင်တစ်ယောက်၏ အားမာန်ကို ချီးကျူး နေမိသည်။ ။ မိခင်တို့ မည်သည် သားသမီးတို့ ၏ ရှေ့ရေး လှပရန်အတွက်ဆိုလျှင် မိမိတို့ ၏ ဘဝကို နစ်မွန်းခံရန် အတွက်လည်း ဝန်လေး နေကြမည့် လူတန်းစား တစ်ရပ်တော့ မဟုတ်ပေ။

ထို့နောက် ဒေါ်အေးသည် ဆရာမ ဒေါ်လှလှတို့ သားအမိအား နှုတ်

ဆက်ပြီး အိမ်သို့ပြန်လာခဲ့သည်။ ။ အိမ်ရောက်သည် နှင့် အမေ့ကိုလည်း စကားမပြောနိုင်၊ သမီးနှစ်ယောက်ကိုလည်း စကားမပြောနိုင်၊ ညစာ ထမင်းလည်း မစားတော့ဘဲ အိပ်ရာဝင်ခဲ့သည်။ ။ ခန္ဓာကိုယ်က ပင်ပန်း နှမ်းနယ်နေပြီး အနားယူ အိပ်စက်နေချင်ပေမဲ့ စိတ်က အိပ်၍ မရ ဖြစ်နေရှာသည်။ ။ အိပ်၍ မပျော်သဖြင့် ဘုရားကျောင်းဆောင် အနီးသွားကာ ဘုရားဝတ်ပြု ပုတီးစိပ်ပြီး အိပ်ရာပြန်ဝင်မှ ဒေါ်အေး နှစ်မြှိုက်စွာ အိပ်ပျော်သွားတော့သည်။ ။

- ၉ -

ဒေါ်အေးသည် ညနေပိုင်း အလုပ်ကနေ ပြန်လာသည် နှင့် အိမ်ကိုမပြန်သေးဘဲ မိုးကောင်းမှတ်တိုင် အနီးတွင် ဖွင့်ထားသော ကိုတိုး၏ ထိတွန်းလှည်းသို့ ဝင်ပြီး ခရီးတစ်ထောက် နားသည်။ ။ ထိထွက်ရန် သုံးရက်သာ လိုတော့သည် မို့ ပေးစရာရှိသော ထိဖိုးအကြွေး ပေးရင်းဖြင့်

"ကိုတိုး ။ တစ်ရက်နေ့ နေ့လယ်ပိုင်းဆို ထီ ပေါက်၊ မပေါက် သိရပြီ ပေါ့နော် " ဟု ဒေါ်အေးက ကိုတိုးအား မေးလိုက်သည်။ ။

"ဟုတ်... မမအေး။ နေ့လယ် တစ်နာရီလောက်ဆို ထီပေါက်စဉ်ပါ ရပြီလေ။ မမအေး ထိုးထားတဲ့ ထီ ပေါက်တာနဲ့ ချက်ချင်း အကြောင်းကြားပေးမယ် "

"ထီထွက်တဲ့ နေ့ကျရင် အကူအညီတစ်ခုလည်း တောင်းချင်သေးတ

ယ်။ အဲဒီနေ့တော့ ငါ့ကို မဖြစ်မနေ ကူညီပါဦး ကိုတိုးရယ် "

"ပိုက်ဆံကလွဲရင် ကူညီနိုင်တယ်။ ပိုက်ဆံကတော့ မချေးနိုင်ဘူး။ ဘာကူညီရမလဲသာ ပြော မမအေး။ ကူညီပေးမယ် "

"နောက်နေ့မှ ပြောတော့မယ်။ အခု နင့်ဆိုင်မှာ က ထိထိုးသူတွေနဲ့ ရှိနေလို့ မပြောတော့ဘူး။ လကုန်တဲ့ ညနေ အလုပ်ကအပြန် ဝင်ပြောမယ် ။ ဒီနေ့တော့ မထိုင်တော့ဘူး ငါ့မောင်ရေ... ။ မမအေး ပြန်တော့မယ် " ဟု ပြောပြီး ဒေါ်အေးသည် ကိုတိုး ထိဆိုင်အနားကနေ ထွက်လာခဲ့သည် ။

အိမ်မှာ ဆန်ကုန်နေသဖြင့် ဆန်ဆိုင်တစ်ဆိုင်ကို ဝင်ပြီး ဆန်လေးပြည် ဝယ်ခဲ့သည် ။ ဆန်ထုပ်ကိုရွက်ပြီး အိမ်ပြန်လာသည် နှင့် အိမ်ပေါက် ဝတွင် အကြွေးရှင်နှစ်ဦးက ဒေါ်အေးအိမ်အပြန်ကို အသင့်စောင့်ကြိုနေကြသည် ။ ဒေါ်အေးသည် အိမ်ထဲကို ရောက်သည် နှင့် ခေါင်းပေါ်က ဆန်ထုပ်ကို ချသည် ။ ထို့နောက် လက်စွဲတော် လက်ကိုင်အိတ်ကို ဖွင့်ကာ သည် ကနေ့ လုပ်အားခ ရလာခဲ့သည့် ခြင်္သေ့လေးများကို အသီးသီး ခွဲဝေပေးလိုက်သည် ။ အကြွေးရှင်နှစ်ဦးကလည်း သူတို့ ရရန်ရှိသည့် အကြွေးရသည် နှင့် ဒေါ်အေးအိမ်ကနေ စိတ်ချမ်းသာစွာ ကြော့ကြော့ မော့မော့လေး ပြန်လည် ထွက်ခွာသွားတော့သည် ။ အကယ်၍ ဒေါ်အေးသာ အကြွေး မပေးခဲ့လျှင်တော့ ဘီလူးဆိုင် တီးရန် ဝန်မလေးကြသည့် အကြွေးရှင်များ ပင် ဖြစ်၏။

"ခင်မျိုးဆွေနဲ့ နွေးနွေး။ အမေ့ဆီကို လာဦး "

အမေ့ခေါ်သံကြားသည် နှင့် သမီးနှစ်ယောက်သည် လည်း အိမ် အပေါ်ထပ်ကနေ အပြေး ဆင်းလာသည် ။

"လမ်းထိပ်က တရုတ်စားသောက်ဆိုင်ကနေ ကြက်ခေါက်ဆွဲကြော်

နှစ်ပွဲ ပါဆယ် သွားဝယ်လိုက်။ ဒီနေ့ည ခေါက်ဆွဲကြော်နဲ့ ထမင်းစားကြ ရအောင်။ ဟိုနေ့က ညည်းတို့ အဘွားဒေါ်ဥက ခေါက်ဆွဲကြော် စားချင် တယ်လို့ ပြောနေလို့ ။ ရော့... ပိုက်ဆံ "

အမေ ကမ်းပေးသော ဆင်တစ်ကောင်ကို ယူကာ ခင်မျိုးဆွေ နှင့် နွေးနွေးတို့ ညီအစ်မနှစ်ယောက်သည် လမ်းထိပ်ရှိ ခေါက်ဆွဲကြော် ဆိုင် ဆီသို့ အမြန်ချီတက် လာခဲ့ကြသည် ။

ဒေါ်အေးသည် ခေါက်ဆွဲကြော် ရောက်လာသည် နှင့် မိသားစု လေး ဦး ထမင်း စားသုံးနိုင်ရန်အတွက် ထမင်းပိုင်းကို ကြိုတင်ပြင်ဆင် ထား နှင့် သည် ။ ထိုကဲ့သို့ မိသားစုလေးဦး နွေးနွေးထွေးထွေးနှင့် မျက်နှာစုံညီ ထမင်းစားခွင့်ရခြင်းသည် ဒေါ်အေးအတွက် အလွန်ကြည်နူး ဖွယ်ကောင်းသော အခွင့်အရေး တစ်ခုအဖြစ် မှတ်ယူသည် ။ သူ၏ လောကဓံ အဆိုးအကောင်းတို့ ကို ရင်ဆိုင် ကျော်ဖြတ်ရာတွင် လည်း မိသားစုဝင်များ ၏ နွေးထွေးမှု၊ ချစ်ခင်ကြင်နာမှုတို့ ကို စိတ်ခွန်အား တစ်ရပ်အဖြစ် မှတ်ယူ တတ်သူလည်း ဖြစ်သည် ။

- ၁၀ -

နှစ်ထပ်တိုက်တစ်လုံး၏ ခြံဝင်းရှေ့သို့ ရောက်လာသည် နှင့် ဒေါ်အေးသည် အိမ်ထဲသို့ မဝင်သေးဘဲ သူ၏ လက်စွဲတော် လက်ကိုင် အိတ်ထဲက ခရင်ပတ်ဘူးကို ထုတ်လိုက်သည် ။ သူ လိမ်းခြယ်ခဲ့သော မိတ်ကပ် အနေအထားကို ခရင်ပတ်ဘူး မှန်ထဲက တစ်ဆင့် သူ့မျက်နှာ အခင်း

အကျင်းကို သူကိုယ်တိုင် ရှုစားနေမိသည်။ သူ လိမ်းခြယ်ခဲ့သော မိတ်ကပ် အနေအထားကို စိတ်တိုင်းကျ၊ စိတ်ကျေနပ်မှ အိမ်ထဲသို့ ဝင်ရန်အတွက် ခြံဝင်းတံခါးဘေးမှာ တပ်ဆင်ထားသော လူခေါ် ခေါင်းလောင်းအား နှိပ်လိုက်သည်။ ။ လူခေါ်ခေါင်းလောင်းသံ ကြားလိုက်သည် နှင့် အိမ်ထဲကနေ အမျိုးသမီးတစ်ဦး၏ အမိန့်ပေးသံ တစ်သံသည် ဒေါ်အေး၏ နားစည်ကို လာရောက် ထိရှိက်သည်။ ။ ထိုအမိန့်ပေးနေသော အမျိုးသမီးတစ်ဦးမှာ တခြား လူမဟုတ် ဒေါ်အေးနှင့် ညီအစ်မတစ်ဝမ်းကွဲ တော်စပ်သည့် ဒေါ်ခင်လှပင် ဖြစ်၏။

"ဟဲ့ မြေ။ အိမ်ရှေ့မှာ ဧည့်သည် ရောက်နေတယ်။ ခြံတံခါး သွားဖွင့်ပေးလိုက်ဦး။ "

အသက်ဆယ်နှစ် အရွယ်ခန့် ရှိမည်ထင်ရသော မိန်းကလေး တစ်ဦးက ခြံဝင်းတံခါးကို လာဖွင့် ပေးသည်။ ။ ထိုမိန်းကလေး ဦးဆောင်ပြီး ခေါ်ဆောင်ရာနေရာကို ဒေါ်အေးသည် လိုက်လာခဲ့သည်။ ။ အိမ်ထဲကို ဝင်လိုက်သည် နှင့် ပထမဦးဆုံး တွေ့လိုက်ရသည့် အခန်းထဲတွင် ထိုင်စောင့် ခိုင်းသည်။ ။ ထိုဧည့်ခန်းသည် ဧည့်ခန်းဟု ထင်ရသည်။ ။ ဒေါ်အေးသည် မျက်စိတစ်ချက်ငှေ့ကာ အိမ်၏ အခြေအနေကို အကဲခတ်မိသည်။ ။ တစ်ခန်းလုံးရှိ အဖြူရောင် ကြွေပြားများ ၏ အလင်းရောင်က ဒေါ်အေး၏ ခန္ဓာကိုယ်အား လာဟပ်သည်။ ။

ဒေါ်အေး ရောက်ရှိနေသော အခန်းသည် ဧည့်ခန်းဖြစ်သော်လည်း ဧည့်သည် များ ထိုင်ရန်အတွက် ဆိုဖာစတီ၊ စားပွဲကုလားထိုင် မရှိ။ ကြွေပြားခင်းထားသော ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ပလတ်စတစ် ဖျာတစ်ချပ်သာ ဧည့်သည် ထိုင်နိုင်ရန်အတွက် ခင်းထားသည်။ ။ ထိုအခန်း၏ အခန်းထောင့်တစ်နေရာမှာ တော့ အလုပ်စားပွဲအဖြစ် အသုံးပြုသည် ထင်ရ

သော စားပွဲအမြင့် တစ်လုံးနှင့် ကုလားထိုင် တစ်လုံးတည်းသာ ရှိနေသည် ကို တွေ့ရှိရသည်။ ။

ဒေါ်အေးသည် ပလတ်စတစ်ဖျာပေါ် ထိုင်နေရင်းဖြင့် အိမ်ရှင် အလာ ကို စောင့်မျှော်နေမိသည်။ ။ ငါးမိနစ်ခန့်အကြာတွင် အိမ်ရှင်က ဒေါ်အေး ထိုင်စောင့်နေသည့် ဧည့်ခန်းအတွင်းသို့ ရောက်လာရှိလာသည်။ ။ အိမ်ရှင် ဒေါ်ခင်လှသည် ဒေါ်အေးထိုင်နေသည့် ဖျာပေါ်တွင် ကြမ်း တပြေးတည်း မထိုင်ဘဲ အခန်းထောင့်မှာ ထားရှိသည့် ကုလားထိုင် ပေါ်တွင် သာ အခန့်သားနှင့် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ။

ဒေါ်အေးစိတ်ထဲတွင် ဒေါသတို့ အလိပ်လိပ် ထွက်လာသည်။ ။ ဒေါသ ကို အပြင်မထုတ်ဘဲ သူ့ရင်ထဲတွင် သာ ပြန်လည် မျှိုသိပ် ထားလိုက်ရသည်။ ။ ကိုယ့်အိမ်လာလည်သည့် ဧည့်သည် တစ်ဦးကို အခုလို ပေါ်ပေါ် ထင်ထင် အဆင့်အတန်း ခွဲခြား ဆက်ဆံသည် ကိုတော့ ဒေါ်အေး နည်းနည်းလေးမှ ဘဝင်မတွေ့လှ။ သို့သော် ကိုယ်က အကူအညီ လာရောက် တောင်းခံသူဆိုတော့ သည်းခံရမှာ ပေါ့ဟု ဒေါ်အေး ဖြည့်တွေးပေးလိုက်သည်။ ။

"မအေး အိမ်ကို ရောက်လာပုံထောက်တော့ ငွေရေးကြေးရေး အကူအညီ လိုအပ်နေလို့ မဟုတ်လား။ ကိုယ့်အစ်မဆိုတော့လည်း လုပ်ပေးရမှာ ပေါ့။ နေ့သွင်းနဲ့ ယူမလား၊ လတိုးနဲ့ ယူမလား..."

ညီမဖြစ်သူ ဒေါ်ခင်လှက အကြွေးရှင်ပီပီ စကားပြောရာတွင် လည်း အထက်စီးကနေ မိုးပြီး ပြောသည်။ ။

"နေ့သွင်းတော့ မယူချင်ဘူး။ လတိုးနဲ့ ပဲ ယူမယ်။ တစ်လပြည့်တဲ့ နေ့ အတိုးပေးမယ်။ အရင်းကို တစ်လတစ်လ ဖဲ့ဆပ်သွားမယ် "

ဒေါ်အေးက စကားကို အပိုအလို မရှိ၊ လိုတိုရှင်းလေး ပြောလိုက်သ

ည် ။

"မအေးက အခု ငွေဘယ်လောက်ယူမှာ လဲ "

"(၁၅)သိန်း "

"ဟင်... များ လှချည်းလား... ။ ငွေ (၁၅)သိန်းဆိုတာ မအေး အခြေအနေနဲ့ ဆို နည်းတဲ့ ငွေ မဟုတ်ဘူး နော်။ အဲဒီလောက်ငွေကို မအေးက ဘာလုပ်မှာ လဲ "

ဒေါ်ခင်လှက မေးသောအခါတွင် ဒေါ်အေးက သူ့သမီးခင်မျိုးဆွေကို ပုဂ္ဂလိက ပို့မည့် ကိစ္စကို အသေးစိတ် ပြောပြသည် ။ ထိုအခါ အကြွေး ချပေးရတော့မည် ဒေါ်ခင်လှ စဉ်းစားခန်း ဖွင့်ရတော့သည် ။ ဒေါ်အေး ပြောသည့် ငွေကို ပေးရန် သင့်၊ မသင့် စဉ်းစားသည် ။

"တကယ်တော့... ငွေ (၁၅)သိန်းဆိုတာ များ တယ်။ ညီအစ်မတွေ ဆွေမျိုးတော်တာက တော်တာပဲ။ ငွေက အမျိုးမတော်တော့ အပေါင်ပစ္စည်း ပေးရင်၊ မအေးပြောတဲ့ ငွေကို ချေးပေးလိုက်မယ်။ အပေါင် ပစ္စည်း မပေးနိုင်ရင်တော့... "

ဒေါ်ခင်လှက စကားကို ဆက်မပြောဘဲ ရပ်ထားသည် ။ "အပေါင် ပစ္စည်းပေးရင် " ဆိုသည့် စကားကြောင့် ဒေါ်အေး ခဏတာ နှုတ်ဆိတ်သွားရသည် ။ (၁၅)သိန်းနှင့် တန်ဖိုးသင့်နိုင်သော အပေါင်ပေးစရာ ပစ္စည်းမှာ သူ့ထံတွင် မရှိ။ ရှိလျှင်လည်း အောက်ကျခံပြီး အတိုးလာပြောမည် မဟုတ်။ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် အပေါင်ဆိုင် တစ်ဆိုင်မှာ ပေါင်နှံပြီး သုံးမှာ ပေါ့ဟု စိတ်ထဲကနေ ပြောနေမိသည် ။

"အပေါင်ပေးစရာဆိုလို့ အဖေ့အမွေ ဒီလက်စွပ်တစ်ကွင်းပဲ ရှိတယ် ငါ့ညီမရယ်။ ဒီလက်စွပ်လေးကို အပေါင်ထားပေးမယ်။ ငါ့မှာ ဘယ်

လောက် အခက်အခဲတွေ့တွေ့ တစ်ခါမှ ဒီလက်စွပ်လေးကို ပေါင်နှံပြီး မသုံးဖူးဘူး။ အမေ့ကျန်းမာရေး အရေးပေါ်ဖြစ်လာခဲ့ရင်၊ ငွေဖြစ်လွယ်အောင်လို့ ခြေစောင့်လက်စောင့်အဖြစ် ထားတဲ့ ပစ္စည်း။ ဒီလက်စွပ်ကတော့ ဘယ်လိုနည်းနဲ့ မှ အဆုံးမခံဘူး။ အဖေ့ အမွေလေးမို့ " ဟုပြောပြီး ကြမ်းပြင်ထက် ထိုင်နေရာကနေ မတ်တတ် ရပ်လိုက်ပြီး သူ၏ လက်စွဲတော် အိတ်ထဲ ထည့်လာသော လက်စွပ်တစ်ကွင်းကို ထုတ်ယူလိုက်ပြီး ဒေါ်ခင်လှ ထိုင်နေသော ရှေ့တော်မှောက်သို့ လက်စွပ်ကလေးကို အခစား ဝင်ခိုင်းလိုက်သည် ။ ဒေါ်ခင်လှက ဒေါ်အေး ကမ်းပေးသော လက်စွပ်ကလေးကို ဘက်ပေါင်းစုံကနေ ရှုစားပြီး

"ဒီလက်စွပ်က အလွန်ဆုံးရှိလှ ငါးမူးသားပေါ့ မအေးရယ်။ ရောင်းရင်တောင် ကာလပေါက်ဈေးနဲ့ တွက်ကြည့်မှ အလွန်ဆုံးရ သုံးသိန်းခွဲ၊ လေးသိန်းပေါ့။ အခု မအေးယူမယ့် ငွေက (၁၅)သိန်းလေ။ မအေး ယူချင်တဲ့ ငွေပမာဏကို ယူချင်တယ် ဆိုရင်တော့ ... ဒီလက်စွပ် အပေါင်မထားနဲ့ ။ လက်ရှိနေတဲ့ အိမ်နဲ့ ခြံဝင်းကို အရောင်းအဝယ် စာချုပ်ပုံစံချုပ်ပြီး အပေါင်ထားလေ။ မအေး ယူထားတဲ့ ငွေ ပြန်ပေး ပြီးတာနဲ့ အိမ်နဲ့ ခြံဝင်း အရောင်းအဝယ်စာချုပ် ပြန်ပေးမယ် " ဟု ဒေါ်ခင်လှက ဒေါ်အေး၏ လက်စွပ်လေးကို ပြန်ပေးရင်း ပြောသည် ။

ဒေါ်ခင်လှ၏ နှုတ်ကနေ ထွက်ကျလာသော "အရောင်းအဝယ်" စာချုပ်ဟူသော စကားသည် ဒေါ်အေး၏ ရင်ကို နာကျင်စေသည် ။ ဟိုအရင်က နေထိုင်ခဲ့ဖူးသော အိမ်ကိုလည်း အခုကဲ့သို့ အရောင်းအဝယ် စာချုပ်ချုပ်ပြီး ငွေချေးခဲ့ဖူးသည် ။ နောက်ဆုံး အိမ်အရောင်းအဝယ် စာချုပ်ကို ပြပြီး အကြွေးရှင်က အိမ်ကို မောင်ပိုင် စီးလိုက်သည် ။ ငွေ (၁၅) သိန်းနှင့် လက်ရှိ အိမ်နှင့် ခြံဝင်းကို အရောင်းအဝယ် စာချုပ် ချုပ်ပြီး ငွေမချေးယူချင်။ လက်ရှိအိမ်နှင့် ခြံဝင်းသည် ဆယ်ပေ၊ ပေနှစ် ဆယ်ဝန်း ကျ

င်ရှိသည် ။ ခေတ်ကာလပေါက်ဈေးအရဆို သိန်းတစ်ရာကျော်လောက် တော့ အနည်းဆုံး တန်ကြေးရှိသည် ။ အိမ်မကောင်းသော်လည်း ခြံဈေးက တန်ဖိုးမြင့်သည် ။ အပေါင်ပစ္စည်းမပေးဘဲ ငွေ (၁၅)သိန်း လောက်ကို ချေးငှားဖို့ ကလည်း မလွယ်။

"ငွေ (၁၅) သိန်းလောက် အသုံးလိုနေတော့လည်း အဆင်ပြေအောင် ချုပ်ပေးရမှာ ပေါ့အေ။ အတိုးနှုန်းကရော ဘယ်နှုန်းယူမလဲ "

"ကိုယ့်အစ်မဆိုတော့ လျှော့လျှော့ပေါ့ပေါ့ (၁၅)ကျပ်တိုး ယူမယ်။ သူများ တွေဆို အစိတ်တိုး၊ သုံးဆယ်တိုး ယူတာ... အခုဟာက ကိုယ့်အစ်မဆိုတော့... "

သူ အလိုရှိရာ ရပြီဆိုတော့၊ ဒေါ်ခင်လှ၏ လေသံက ချက်ချင်းကို ပျော့ပျောင်းသွားသည် ။ ဒေါ်ခင်လှက သူ ရလိုသောအရာကို လေပြေလေးနှင့် တောင်းဆိုသည် ။ သူ၏ အလုပ်အံ့ဆွဲထဲတွင် အသင့်ဆောင်ထားသော အိမ်နှင့် ခြံဝင်း အရောင်းအဝယ် စာချုပ်ကို ဒေါ်အေးလက်ထဲကို ကမ်းပေးစဉ် ခြံဝင်း အပြင်ဘက်ကနေ လူခေါ်ခေါင်းလောင်းတီးသံ ထွက်ပေါ်လာသည် ။ ထိုအသံကြားသောအခါတွင် ဒေါ်အေး ဝမ်းသာသွားမိသည် ။ ပြုံးစိစိနှင့် ဒေါ်ခင်လှအား ဒေါ်အေး ကြည့်လိုက်သည် ။ ဒေါ်အေး၏ အပြုံးကို ဒေါ်ခင်လှ နားမလည်လိုက်။

"ဟဲ့ မြမြ။ အိမ်ရှေ့မှာ ဧည့်သည် လာတယ်ထင်တယ်။ ခြံတံခါး သွားဖွင့်ပေးလိုက်ဦး "

ဒေါ်ခင်လှ စကားဆုံးသည် နှင့် အိမ်ဖော်မလေး မြမြသည် အိမ်ထဲက နေ ပြေးထွက် လာပြီး အိမ်ရှေ့ခြံဝင်းတံခါးမ ရှိရာဆီသို့ အပြေး ချီတက်သွားသည် ။

"အစ်မ ထိပေါက်လို့ လာပြီး အကြောင်းကြားတာ။ မမအေးလည်း ဒီ

အိမ်မှာ ရောက်နေတာနဲ့ အတော်ပဲ။ အစ်မခင်လှရော၊ မမအေး ရော ညီ အစ်မနှစ်ယောက်စလုံး ထိပေါက်တယ်ဗျ "

ကိုတိုးက အိမ်ဖော်မလေး မြဲမြဲနှင့် အတူ ဧည့်ခန်းထဲကို ဝင်လာရင်းပြောသည် ။ ဒေါ်ခင်လှက သူ ထိပေါက်သည် ဆိုသည့် သတင်း စကားကြောင့် အလွန် ဝမ်းသာသွားသည် ။ ဒေါ်အေးနှင့် ဒေါ်ခင်လှတို့ ညီအစ်မ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်ကြည့်ပြီး ပျော်နေကြသည် ။ နှစ်ယောက်စလုံး၏ မျက်နှာပြင်ထက်တွင် အပြုံးပန်းများက ဝေဆာ၍ နေသည် ။

"ဟဲ့ ကိုတိုး အစ်မ ဘယ်လောက်ဆုပေါက်တာလဲ "

ဒေါ်ခင်လှ သူ ပေါက်သည့် ထိဆုကို စပြီး မေးလာသည် ။

"အစ်မက ငါးသောင်းဆု။ မမအေးက သိန်းငါးရာ ဆု "

ကိုတိုးက ပေါက်သည့် ထိဆုများကို ပြောပြသည် ။

"ဟင်... အစ်မက ငါးသောင်း။ မမအေးက သိန်းငါးရာ။ အမယ်လေး ဟယ်... မမအေးပေါက်မယ့် သိန်းငါးရာ ပေါက်လိုက်ရရင် ဘယ်လောက် ကောင်းလိုက်မလဲ "

ဒေါ်ခင်လှဆီကနေ အမှတ်မထင် ကြားလိုက်ရသော စကားကြောင့် ကိုတိုး အံ့အားသင့်မိသည် ။

"ကိုတိုး။ ထိပေါက်တဲ့ ငွေက ဘယ်နေ့မှ ထုတ်လို့ ရမှာ လဲ။ ငါက အခု ငွေလိုနေလို့ ။ အခု ထုတ်လို့ ရပြီလား..."

ဒေါ်အေးက အားကိုးတကြီး မေးမိသည် ။

"ဟာ... မမအေးကလည်း ထိပေါက်တာ အခုထုတ်လို့ ဘယ်လို လုပ်

ရမှာ လဲဗျ။ ပုံမှန်လဆန်း ရှစ်ရက်၊ ကိုးရက်လောက်မှ ထုတ်လို့ ရတာဗျ။ မမအေးပေါက်တဲ့ ဆုက နည်းနည်းနောနောမှ မဟုတ်တာ... ။ ငါးသောင်း၊ တစ်သိန်းဆိုရင် ကျွန်တော်စိုက်ပြီး ထုတ်ပေးထားနှင့် တယ်။ စကားပြောလို့ တော့ ကောင်းသားဗျ။ ဒီလ ကျွန်တော်ထီဆိုင် ကနေ ထီပေါက်သူတွေ များ တယ်။ ကျန်တဲ့ သူတွေကို အကြောင်းကြား ရဦးမှာ မို့ ပြန်တော့မယ်ဗျာ... "

ကိုတိုးက နှုတ်ဆက်စကားပြောပြီး ဧည့်ခန်းထဲကနေ ထွက် သွားသည် ။ ကိုတိုးဧည့်ခန်းထဲကနေ ထွက်သွားမှ ဒေါ်ခင်လှ တစ်စုံ တစ်ခုကို စဉ်းစားမိသွားသည် ။

"ဒီလိုလုပ်ပါလား မမအေး "

ဒေါ်ခင်လှ၏ နှုတ်ကနေ ချက်ချင်းပင် "မမအေး " ဟူသော အခေါ်အဝေါ် ပြောင်းလဲသွားမှုကို ဒေါ်အေး တအံ့တဩ ဖြစ်မိသည် ။ ငွေတန်ခိုးက တယ်ကြီးတာကိုးဟု တွေးမိရင်း တစ်ယောက်တည်း မဲ့ပြီးလေး ပြီးလိုက်မိသည် ။

"မမအေး အခု အသုံးလိုနေတဲ့ ငွေကို ညီမဆီကနေ ယူသွားလိုက်။ ထီဆုထုတ်ပြီးမှ ပြန်ပေး။ အိမ်နဲ့ ခြံဝင်းလည်း စာချုပ် မချုပ်တော့ဘူး။ ဒီအတိုင်း အလွတ်သာ ယူသွားလိုက်။ ရက်ပိုင်းလေးနဲ့ အတိုးတွေ ဘာတွေလည်း လုပ်မနေတော့ဘူး။ ယူစရာရှိတာ ယူသွားလိုက်"

"ယူတော့ ယူချင်တယ်။ အတိုး မပါဘဲနဲ့ တော့ မယူချင်ဘူး။ ညီအစ်မက ညီအစ်မပဲ။ ငွေက ညီအစ်မ မတော်ဘူးလေ။ အတိုးတော့ယူ။ ငွေက ညီအစ်မချင်း အမျိုးမတော်ဘူး "

ထိုစကားကြောင့် ဒေါ်ခင်လှ မျက်နှာတစ်ချက် ပျက်သွားသည် ။ ဒေါ်အေးက အခွင့်သာသည် နှင့် သူ့ကို ပြောခဲ့သည့် စကားနှင့် ဒေါ်ခင်လှ

အား ပြန်လည်ချေပသည်။ ။

"ရက်ပိုင်းပဲဆိုတော့ သုံးကျပ်တိုးနဲ့ တစ်လတိုးပဲ ထည့်ပေးပါ မမ အေးရယ်... ။ ရော့ မမအေး အသုံးလိုနေတဲ့ ပိုက်ဆံ "

ပြောပြောဆိုဆိုပင် ဒေါ်ခင်လှသည် သူ၏ အလုပ်အံ့ဆွဲထဲ ထည့်ထားသော ငွေများ ထဲကနေ ငွေအထုပ်လိုက် ထုတ်ပေးသည်။ ။ ဒေါ်အေးသည် ဒေါ်ခင်လှ ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ ထုတ်ပေးလိုက်သော ငွေထုပ်ကို သူ့ လက်စွဲတော်အိတ်ထဲကို ထည့်ရင်းဖြင့်

"အိမ်နဲ့ ခြံဝင်းရော စာချုပ်ချုပ်ပေးခဲ့ရမလား..."

"မမအေးကလည်း ဘယ်လို ဖြစ်နေတာလဲ။ ဒီလောက် ငွေလေးနဲ့ ။ စိတ်အေးလက်အေးသာ ယူသွားစမ်းပါ " ဟု ဒေါ်ခင်လှက ပြောလာသည်။ ။ ဒေါ်အေးသည် သူ့လက်ပတ်နာရီကို ကြည့်လိုက်ပြီး

"ပြန်ဦးမယ်အေ... ။ ခင်မျိုးဆွေကို ကျောင်းပို့ဖို့ စီစဉ်ရဦးမယ် " ဟု ပြောပြီး ဒေါ်အေးသည် ဒေါ်ခင်လှကို နှုတ်ဆက်ခဲ့ကာ ဒေါ်ခင်လှတို့ အိမ်ကနေ စိတ်အေးလက်အေးဖြင့် ပြန်လာခဲ့သည်။ ။

လမ်းတစ်နေရာ အရောက်တွင် ကိုတိုးနှင့် ထိပ်တိုက်ဆုံသည် နှင့် ဒေါ်အေးသည် အလိုက်တသိနှင့် ပင် သူ၏ လက်စွဲတော် လက်ကိုင်အိတ်ထဲကနေ ငွေသုံးသောင်း ထုတ်ပြီး ပေးလိုက်သည်။ ။ ကိုတိုးက ဒေါ်အေးကမ်းပေးလိုက်သော ငွေကို လှမ်းယူလိုက်ပြီး

"မမအေး။ ကျွန်တော် သရုပ်ဆောင်တာ ကောင်းတယ် မဟုတ်လား"

ဟု ပြောလာသည်။ ။

"သရုပ်ဆောင်ကောင်းချက်ကတော့ အကယ်ဒမီမင်းသား ရှုံး လောက်တယ်။ သဘာဝလည်း ကျတယ်။ အခုလို ကူညီပေးတဲ့ အတွက်လည်း

ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ နှုတ်တော့ လုံအောင်ထိန်းပေးနော် "

ဒေါ်အေးက ကတိတောင်းသောအခါတွင် လည်း ကိုတိုးက

"စိတ်ချ မမအေး။ ကျွန်တော်ပေးထားတဲ့ ကတိ တည်စေရပါမယ် "

ဟု ပြောပြီး နှစ်ယောက်သား လမ်းခွဲခဲ့ကြသည်။ ။

ဒေါ်အေးသည် သမီးကြီးကျောင်းပို့ရန် လိုအပ်သောငွေ ရလာသည် နှင့် ဆရာမဒေါ်လှလှလက်သို့ ချက်ချင်း သွားအပ်သည် ။ သမီးကြီးကို ကျောင်းပို့မည့် ကိစ္စကို နေ့ချင်းပြီး စီစဉ် ဆောင်ရွက်လိုက်သည်။ ။

"ဒေါ်အေး ထိပေါက်သည် " ဟူသော သတင်းသည် ဒေါ်အေး နေထိုင်သော ရပ်ကွက်အတွင်းသို့ နာရီအနည်းငယ်အတွင်းမှာ ပင် ပျံ့နှံ့သွားတော့သည်။ ။ ထိုသတင်းကြောင့် အကြွေးသစ်ပေးချင်သော အကြွေးရှင်များ ဒေါ်အေးအနားမှာ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေတော့သည်။ ။

- နိဂုံး -

"မအေးရယ်...။ ညည်းအဖြစ်ကို ငါ သိပ်သနားတယ်အေ။ ထိပေါက်ပြီးမှ ထိလက်မှတ် ပျောက်ရတဲ့ အဖြစ်။ ညည်းနေရာမှာ ငါသာဆို ရူးလောက်တယ်။ မအေးကတော့ ဘာမှ မဖြစ်သလို ဂျာနယ်တောင် ဖတ်နေနိုင်တယ်နော် "

ဒေါ်တင်စိန်၏ မှတ်ချက်စကားကြောင့် ဒေါ်အေး တစ်ယောက်တည်း

ပြီးမိသည်။ ဒေါ်အေးက ဖတ်လက်စဉ်နယ်ကို လက်က ချလိုက်ပြီး သူ့ရင်တွင်းခံစားချက်၊ အတွေးတစ်စကို ဒေါ်တင်စိန်အား ဖွင့်ပြသည်။

"လူ့ဘဝဆိုတာ ကိုယ်ဖြစ်ချင်သလို ပုံဖော်လို့ မရဘူး။ လုပ်ယူလို့ လည်း မရဘူး။ ဖြစ်ချင်တာလည်း မဖြစ်ရပါ။ မဖြစ်ချင်တာလည်း ဖြစ်ရတာဆိုတဲ့ ဘဝ သံသရာ သီချင်းထဲကလိုပေါ့ အစ်မကြီး တင်စိန်ရယ်...။ တစ်ချိန်တုန်းက ရွှေတွဲလွဲ၊ ငွေတွဲလွဲ၊ စားနိုင် သောက်နိုင်၊ သုံးနိုင် ဖြုန်းနိုင်တဲ့ ဘဝနဲ့ နေခဲ့တဲ့ မအေး။ အဖေနဲ့ ယောက်ျားဖြစ် သူတွေ ကင်ဆာဖြစ်လို့ အခုလို ဘဝကို ရောက်လာတာတာပါ။ ဒီလို ဘဝကို ရောက်လာလို့ လည်း မအေး ဝမ်းမနည်းဘူး။ မိသားစုဝင်တွေ အတွက် လုပ်ပေးနိုင်တာကို လုပ်ပေးသင့်တာကို လုပ်ပေးနိုင်ခဲ့တာကို ဝမ်းသာတယ်။ ကျေနပ်တယ်။ လာခဲ့စမ်း လောကဓံ။ အပြုံးမပျက် အမုန်းမစွတ်ဘဲ ရင်ဆိုင်ပစ်မယ် "

"လောကဓံကို အပြုံးမပျက်၊ အမုန်းမစွတ်ဘဲ ရင်ဆိုင်မယ့် မိအေး။ ငါ့ငွေ (၁၅)သိန်းကိစ္စကို ညည်း ဘယ်လို ဖြေရှင်းပေးမလဲသာ ပြော..."

ဒေါ်ခင်လှက လေသံမာမာဖြင့် ပြောရင်းဖြင့် ဒေါ်အေးအိမ် အတွင်းသို့ ခြေသံပြင်းပြင်းဖြင့် ဝင်လာလိုက်သည်။ ဒေါ်အေးအပေါ် တွင် ခေါ်ဝေါ်သုံးနှုန်းသော အသုံးအနှုန်းတွေကလည်း ယဉ်ကျေးမှု မရှိလှ၊ "ညည်းတွေ၊ ငါတွေ၊ မိအေးတွေ " နှင့် ရင့်သီးလွန်းလှသည်။

ဒေါ်တင်စိန်သည် ဒေါ်အေးနှင့် ဒေါ်ခင်လှတို့ ညီအစ်မမျက်နှာကို တစ်လှည့်စီ ကြည့်မိသည်။ ဒေါ်တင်စိန် နားမလည်သလိုဖြစ်ရသည်။ ဒေါ်ခင်လှ၏ မျက်လုံးများက နီရဲနေပြီး အရောင်တလတ်လတ် ထနေသည်။ သားကောင်ကို အသေတိုက်ခိုက်တော့မည့် မာန်ဖီနေသော ကျားမတစ်ကောင်ကဲ့သို့ မာန်အပြည့်နှင့် ပင်။ ဒေါ်အေးကတော့ ယုန် သူငယ်တစ်

ကောင်ကဲ့သို့ပင် အေးဆေး တည်ငြိမ်သည် ။ လောကဓံအဆိုး အကောင်းကို အန်တုခဲရပေါင်း များ လှသဖြင့် အပြီးမပျက်သော မျက်နှာဖြင့်သာ ဒေါ်ခင်လှအား တုံ့ပြန်သည်။ ။

"ထီ မပေါက်ဘဲနဲ့ ။ ထီသည် နဲ့ နှစ်ပေါက်တစ်ပေါက် ရိုက်ပြီး ငါ့ကို ရုပ်ရှင် လာရိုက်သွားတယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် လည်လှပြီ။ လိမ်တာ ပီရီ လှပြီ ထင်မနေနဲ့ ။ ညည်း ငါ့ဆီကနေ ယူသွားတဲ့ ငွေ (၁၅)သိန်း ကိစ္စ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ မိအေး "

ဒေါ်ခင်လှအသံ၏ ခတ်ထန်မာကျောမှုက ကျောက်ခဲများကပင် အမေခေါ်လောက်သည်။ ။

"ငါ့ညီမရယ်... ။ စကားပြောဆိုတာ ရင့်သီး ရိုင်းစိုင်းလှ ချည်လား အေ။ ငါက ညည်းထက် ဆယ်နှစ်ကျော် အသက်ကြီးတဲ့ ညည်း အစ်မဝမ်းကွဲပါအေ။ ညည်းတွေ၊ ငါတွေနဲ့ မအေးကို မပြောပါနဲ့ ။ အချိန် တန်တော့ ငါ့ညီမငွေကို မအေး ပြန်ဆပ်ပေးမှာ ပါ။ သေရာကို ယူ မသွားပါဘူး။ ပူစရာ မဟုတ်တာကို ပူမနေပါနဲ့ အေ။ ငါ့ညီမဆီက ယူတဲ့ ငွေ(၁၅)သိန်းဆိုတာ ဘယ်လောက်များ တဲ့ ငွေလဲ "

ဒေါ်အေးက လေသံအေးအေးဖြင့် ဆိုသည်။ ။

"အပိုတွေ မပြောနဲ့ မိအေး။ ညည်း ငါ့ငွေ (၁၅)သိန်းကို အကျေ မဆပ်နိုင်ခင် ဒီအိမ်နဲ့ ဒီခြံကို အပေါင်သဘောနဲ့ စာချုပ်ချုပ်ပေး။ အတိုးကိုလည်း (၁၅)ကျပ်တိုးနဲ့ ထည့်ပေး "

ဒေါ်ခင်လှ လေသံက နည်းနည်းမှ မလျှော့။

"တစ်ခါတည်း အပြတ်ပြောလိုက်မယ်။ ဒီတစ်ခါတော့ မအေး တစ်ခုမှ လုပ်မပေးနိုင်ဘူး ငါ့ညီမ။ ညည်းပြောခဲ့တဲ့ အတိုင်း သုံးကျပ်တိုးနဲ့ ပဲ

ပေးမယ်။ ညည်းပဲ သုံးကျပ်တိုးနဲ့ ပဲ ပေးပါပြောခဲ့တာပဲ။ လကုန်တဲ့ နေ့
ငါ့အိမ်ပေါက် လာရပ်လှည့်။ ငွေရင်းတစ်လကို (၃)သိန်းနဲ့ ငါးလဆက်တို
က် ဆပ်ပေးမယ်။ လတိုးလည်း အရင်းဆပ်တာနဲ့ တစ်ခါတည်း ထည့်
ပေးလိုက်မယ် "

"မရဘူး မိအေး။ ညည်း ငါ့ကို လူလည်မကျနဲ့ "

ဒေါ်ခင်လှစကားကြောင့် ဒေါ်အေး ဒေါသထွက်လာသည် ။ စိတ်ပေါ
က်ပေါက်နှင့် ဒေါ်အေး အော်ပြောလိုက်မိသည် ။

"ဘာပြောတယ်။ လူလည်ကျတာ ညည်းလား။ ငါလား "

"တစ်သက်လုံး မပြောဘဲ နေခဲ့တဲ့ စကားတွေကို ဒီနေ့တော့ ညည်း
သိအောင် ပြောရတော့မှာ ပေါ့။ အခု ညည်းတို့ နေတဲ့ ခြံဝင်းကို ငါ့ယော
ကျ်ားဆီကနေ လူလည်ကျပြီး သီးစားတိုက်ခဲ့တာ။ ကျန်းမာရေး အရ
ဆေးကုဖို့ ငွေလေး သိန်းငါးဆယ်ကို ခြံဝင်းလေးကို အပေါင်ထားပြီး ယူ
ခဲ့မိတယ်။ အပေါင်စာချုပ်ကို အရောင်းအဝယ်စာချုပ် လုပ်ပြီး သိန်း
ထောင်ဂဏန်းတန်တဲ့ ခြံဝင်းကို အပိုင်စီးခဲ့တယ်။ ငါ့ဘဝမှာ တန်ဖိုး ဖြ
တ်မရတဲ့ ငါ့ယောကျ်ားတစ်ယောက်လုံး ဆုံးရှုံးခဲ့ရသေးတာပဲ။ ခြံဝင်း
ဆုံးရှုံးတာ မပြောပလောက်ဘူးဆိုပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် နှစ်သိမ့်ပြီး ငြိမ်
နေခဲ့တာ... ။ ညည်းလူလည်လုပ်ခဲ့တာကို တရားရုံးမှာ တရားစွဲပြီး ငါ့ခြံ
ဝင်း ပြန်တောင်းရင် သက်သေလိုက်ပေးမယ့် သူတွေက ငါ့ဘက်မှာ
အပြည့်ပဲ။ တစ်ပူပေါ်နှစ်ပူ မဆင့်ချင်လို့ ငြိမ်နေခဲ့တာနော်။ ငါ့စိတ်ကို
လာမဆွနဲ့ ။ ကြမ်းသာ ဆွေးချင်ဆွေးမယ်၊ အမှုက မဆွေးဘူး "

"ငါ အခု ညည်းဆီက ယူခဲ့တဲ့ ငွေ (၁၅)သိန်းဆိုတာ ငါ့ခြံဝင်း တန်ဖိုး
ရဲ့ အစွန်းထွက်တောင် မရှိပါဘူးအေ။ ငါ့ရဲ့ အခက်အခဲကို အမှန်အတိုင်း
ပြောပြပြီး အကူအညီတောင်းရင် မရနိုင်မှန်းသိလို့ ။ တမင် လိမ်ဆင် လှ

ပ်ခွဲရတာကိုတော့ အစ်မကို နားလည်ပေးပါ။ ငါ့ညီမဆီကနေ ယူခဲ့တဲ့ ငွေကို အစ်မကျေအောင် ပြန်ဆပ်ပေးမှာ ပါ။ ညည်းက ငါ့ခြံဝင်းကို မတော်လောဘနဲ့ အပိုင်စီးခဲ့ပေမဲ့ ညည်းငွေ (၁၅)သိန်းကို မတော် လောဘနဲ့ အပိုင်မသိမ်းပါဘူးအေ။ ကျေအောင် ပြန်ဆပ်ပေးမှာ ပါ။"

ဒေါ်အေးက သူ ခံစားရသော ခံစားချက်တို့ ကို လေသံအေးအေးဖြင့် အကြွေးရှင်ဒေါ်ခင်လှကို တောင်းပန်စကားဆိုမိသည် ။

"မရဘူး မိအေး။ ရပ်ကွက်လူကြီး၊ ရဲစခန်းတိုင်ပြီး ငွေလိမ်လည်မှုနဲ့ ကို ညည်းကို တရားစွဲ ထောင်ချပစ်မယ် "

ဒေါ်ခင်လှက ပြောပြီး ဒေါ်အေးတို့ အိမ် အတွင်းကနေ ခြေသံပြင်းပြင်းဖြင့် ပြန်လည် ထွက်ခွာသွားသည် ။

"လုပ် လိုက်လေ ငါ့ညီမရဲ့ ။ ဘယ်လို ဥပဒေနဲ့ များ တရားစွဲမှာ လဲ။ ရပ်ကွက်ထဲမှာ လိုင်စင်မဲ့ငွေတိုး ချေးစားနေတဲ့ ညည်းအကြောင်းကိုလည်း တိုင်းသိပြည်သိဖြစ်အောင် လုပ်ပေးလိုက်မယ်။ ဘာမှ မပြော ချင်လို့ အလျှော့ပေးနေတာကို မအေးတို့ ကို "အ"တယ် ထင်မနေနဲ့ ။ အခြေအနေမကောင်းလို့ မအေးက "အ"ချင်ယောင်ဆောင်နေတာ... "

ဒေါ်အေးစကားကြောင့် ဒေါ်တင်စိန် ပြုံးမိသည် ။ ဒေါ်အေးသည် ဒေါ်ခင်လှ ပြန်သွားသော်လည်း သူ့မှာ ဘာပြဿနာမှ မဖြစ်သလို ဖတ်လက်စဂျာနယ်ကို စိတ်အေးအေးဖြင့် ဖတ်နေနိုင်သေးသည် ။

"မအေးရယ်... ။ အကြွေးတွေ ယူရဲတဲ့ ညည်းသတ္တိကို လေးစားတယ် ။ အခုလို အကြွေးတွေ ဗရပွတင်နေတော့ ညည်းစိတ်ဓာတ် မကျဘူးလားအေ "

ဒေါ်အေးက သူ ဖတ်နေသော ဂျာနယ်တစ်စောင်ကို ဒေါ်တင်စိန် လ

က်သို့ ကမ်းပေးရင်းဖြင့်

"မကျပါဘူး အစ်မကြီးတင်စိန်ရယ်။ အကြွေးဆိုတာ ယူတတ်ရင် ရတယ်။ ဆပ်တတ်ရင် ကျေတယ်။ အစ်မကြီးတင်စိန် စာဖတ်တတ်ရင် ဒီဂျာနယ်ကိုသာ ဖတ်ကြည့်ပေတော့ "

"မအေးတို့လို အခြေခံလူတန်းစားတွေ အကြွေးတင်တာကို စာဖွဲ့မနေနဲ့ ။ မအေးတို့ ရဲ့ ပြည်ထောင်စု သမ္မတမြန်မာနိုင်ငံမှာ လည်း နိုင်ငံတကာကနေ ယူထားတဲ့ အကြွေးတွေဆိုတာ အခုတက်လာတဲ့ ဒီမိုကရေစီ အစိုးရဆယ်သက် ဆပ်တောင် ကျေမှာ မဟုတ်ဘူး "

"မအေးယူထားတဲ့ အကြွေးရှင်တွေလည်း မအေး အကြွေး ဆပ်တဲ့ အချိန်အထိ မစောင့်နိုင်ကြရင်၊ ဂျပန်နိုင်ငံက မြန်မာပြည်ကို အကြွေးလျှော်ပေးသလို လျှော်ပေးကြပေါ့ "

ဒေါ်အေးစကားကြောင့် ဒေါ်တင်စိန် ခွန်းတုံ့ မပြန်နိုင်ဘဲ ငြိမ် နေမိသည် ။ ဒေါ်အေးကို တစ်လှည့်၊ ဒေါ်အေးကမ်းပေးသော ဂျာနယ်ကို တစ်လှည့် ကြည့်နေမိသည် ။ ဂျပန်နိုင်ငံက အကြွေးလျှော်ပေးကြောင်း ရေးသားထားသော သတင်းခေါင်းစီးကြီးက ဒေါ်တင်စိန်အား ပြုံးပြနုတ် ဆက်နေသည် ။

ဒေါ်အေးကတော့ ကြုံလာမည့် လောကဓံအဆိုးအကောင်းကို အပြုံးမပျက် စိန်ခေါ်လျက်။ ။

ဟန်သုသော်